

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΣΤΟ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΑΗΣ '80

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

- ΜΑΗΣ '88: Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
- ΓΙΑ ΝΑ ΟΡΘΟΠΟΔΗΣΕΙ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΣΤΕΙΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗ
- Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ 400: Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΕ ΔΕΝ ΣΗΜΑΝΕ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ: ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΑ
- ΤΟΥΡΚΙΑ: ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΝΑ ΣΑΝΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ
- ΙΡΑΝ: ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΝΑΡΧΙΑ ΣΤΗΝ ΜΟΥΛΑΡΧΙΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ:

* Η διεκδίκηση της γραμμής που πάει από τον Μάοξ στον Λένιν, στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Λιβάνο 1921) * Ο αγώνας της Κομμουνιστικής Αριστεράς ενάντια στον Εμφυλισμό της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα και τη σταλινική αντεπαναστάση * Η άρνηση των λαϊκών Μετώπων και των ηπλών της Αντίστασης * Το δύσκολο έργο αποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και οργάνωσης σε σύνδεση με την εργατική τάξη ενάντια στην προσηπτική και κοινοβουλευτικίστικη πολιτική.

ΜΑΗΣ 68:

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Πάνε πιά 12 χρόνια από τό Μάη 68. Τό φοιτητικό ξεσήκωμα πού προκαλέστηκε από τήν αυξανόμενη πίεση του καπιταλισμού πάνω στις μεσαίες τάξεις, χρησίμευε σά φυτίλι για τήν έκρηξη τής δυσανεξίας των εργατών πού ή μπουρζουαζία έδω και δεκαετίες έχει κάνει στρατιωτικά για τήν υπεράσπιση τής έθνικης άμυνας, τής άνοικοδόμησης και του εκσυγχρονισμού του κεφαλαίου και πού αρχίζουν να αισθάνονται τις συνέπειες τής ανάπτυξης και τής συσσώρευσης του κεφαλαίου πάνω στην πλάτη τους. Η αρχή τής κρίσης σημαίνει τέλος των θαυμάτων τής "καλοπέραςης" και ένταση της εκμετάλλευσής τους και τής καταπίεσής τους.

Μέ τήν εύκαιρία τής "ανάρχιας" πού δημιουργήθηκε από τις διαδηλώσεις και τά όδοφράγματα, ο ί εργάτες κατέβηκαν αύθόρμητα, έξω και μερικές φορές ένάντια στις πολιτικές και συνδικαλιστικές τους ήγεσίες, στην πιο μεγαλειώδη γενική άπεργία πού ποτέ συναντήθηκε στη Γαλλία. Τό φάντασμα τής ταξικης πάλης του προλεταριάτου, πού οι ιδεολόγοι στην ύπηρεσία τής μπουρζουαζίας είχαν νομίσει ότι τό είχαν έξορκίσει για πάντα, ξαναφάνηκε άπειλητικό. Δέν χρειάστηκε και πολύ για τους κυνηγούς του άμεσου άποτελέσματος (τους ήμμεντιατίστες) για να φωνάζουν " να ή επανάσταση ! ". Οι μάζες κινούνται, ΤΑ ΠΑΝΤΑ είναι δυνατά!

Από τή μεριά μας σε μία προκήρυξη τής 18 του Μάη 1968, γράψαμε : " χαιρετίζουμε μέ χαρά αυτό τό ζύπνημα του προλεταριάτου (...) και τις προοπτικές πού άνοίγει για τό μέλλον " και άποδειξαμε τον ταξικό προσανατολισμό πού επιτρέπει να σπρωχτεί τό κίνημα όσο τό δυνατό πιο μακριά, ένάντια στην προδοσία έκείνων πού δέν αναζητούν παρά να τό καναλιζάρουν μέσα από τήν έκλογική μυστικοποίηση, να τό εύνουχίσουν. Άλλά " γνωρίζοντας καλά τήν ιστορική εμπειρία του προλεταριάτου, μπορούμε από τά τώρα να δείξουμε τά όρια του κινήματος στο άμεσο μέλλον ". Τό πρόβλημα είναι ότι " τό προλεταριάτο δέν μπορεί να έκπληρωθει σαν κόμμα. Τό κόμμα είναι σύγχρονα ή συνείδηση και ή θέληση του προλεταριάτου. Σάν συνείδηση είναι ή σαφής αντίληψη του σκοπού και των μέσων, δηλαδή του ταξικού προγράμματος και τής τακτικης πού δέν έφευρίσκονται έλεύθερα κι αύθόρμητα κάθε φορά αλλά πού επιβάλλονται από τήν ιστορία και τήν εμπειρία πού άποκρυσταλώνεται στην ταξική θεωρία. Σάν θέληση είναι ή πραγματική οργάνωση του προλεταριάτου γύρω από αυτό τό πρόγραμμα πού μονάχα αυτή επιτρέπει να δρω στην ιστορία. Χωρίς κόμμα, μ' αυτή τή διπλή έννοια, ή πιο ήρωική πάλη δέν μπορεί να όδηγηθει παρά στην ήττα ".

"Αρα αν και λέμε ότι είμαστε κόμμα, τό θέμα είναι ότι ή σταλινική άντεπανάσταση έκοψε κάθε σχέση μεταξύ του κόμματος και τής εργατικης τάξης. Σάν δύναμη ικανή να επέμβει στην ιστορία, τό κόμμα ήταν ο μέγας άπών και στη Γαλλία και σ' όλόκληρο τον κόσμο. Σε ένα άρθρο στο " Κομμουνιστικό πρόγραμμα ", στα τέλη Ιούνη 68 γράψαμε ότι : " Στη Γαλλία τό προλεταριάτο μπόρεσε να διαπιστώσει τις τραγικές συνέπειες αυτής τής άπουσίας. Οι υπέροχοι άγώνες, ή ταξική ένέργεια πού έκδηλώθηκε από τήν εργατική τάξη, διασκορπίστηκαν στα πολλά κανάλια προς τά όποια όδηγήθηκαν, έξαιτίας τής άπουσίας μιας σίγουρης, άποφασισμένης τολμηρης διεύθυνσης, αυτής του επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος, από τά διάφορα κοινοβουλευτικά κόμματα, τής όππορτουριστικης " άριστερās " ως τον μικρο-αστικό ριζοσπαστισμό, από τό αστικό κέντρο ως τή Γκωλική δεξιά. "Αν τό ΓΚΚ και ή Σεζετέ (Γενική Συνομοσπονδία Έργασίας, έλεγχόμενη από τό ΓΚΚ) φυλάκισαν τους εργάτες μέσα στα εργοστάσια και πήραν τή θέση του Κράτους για να έκτελέσουν καθήκοντα τής καπιταλιστικης άστυνομίας, άλλες πολιτικές ομάδες, μικρές ή μεγάλες, οι άναρχικοί, οι τροτσκυστές, οι εργατιστές, οι μαοϊκοί ρι-

ξανε αντίφατικές κι αμφίβολες κατευθύνσεις κι. Ιδιαίτερα, δέν βάλανε τό πραγματικό ζήτημα, τό ζήτημα τοῦ κόμματος. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς κάνουνε ὅτι μπορούσαν γιά νά ἀποδυναμώσουν τό ταξικό κόμμα, γιά νά πείσουν τούς προλετάριους ὅτι τό κόμμα δέν ὠφελεῖ πλέον σέ τίποτα κι ὅτι τό συνδικάτο δέν χρειάζεται πιά, κι ὅτι ἡ ἐπαναστατική θεωρία, ὁ μαρξισμός εἶναι ξεπερασμένος." Ἐβάζαν ἔτσι τόν ἑαυτό τους στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τά προδοτικά κόμματα καί τίς ἀντεπαναστατικές συνδικαλιστικές κεντρικές ὀργανώσεις.

Ἡ γενική ἀπεργία στή Γαλλία ἔβαλε μέ ἀπότομο τρόπο τήν ἐναλλακτική λύση πού τό κόμμα μας ὑπέδειξε ἀπό τή γέννησή του. Εἴτε τό παγκόσμιο κομμουνιστικό κόμμα ξαναεμφανίζεται, εἴτε μιᾶς καινούργιας ἡττα, πιά σκληρῆ, πιά βαθιά καί πιά αίματηρῆ, περιμένει τίς διεθνεῖς ἐργατικές μάζες. "Ὅσο πιά ἀργή εἶναι αὐτή ἡ πολιτική ἀνάσταση, τόσο πιά δύσκολος θάναί ὁ δρόμος τῆς ἐπαναστατικῆς προετοιμασίας.

Τό κρύψιμο αὐτῆς τῆς βασικῆς ἀλήθειας στίς μάζες σημαίνει προδοσία τους ἀκόμα μιᾶ φορά, σημαίνει σπρώξιμό τους στήν ἡττα καί προετοιμασία τοῦ ἐδάφους γιά ἕνα τρίτο παγκόσμιο ἱμπεριαλιστικό πόλεμο πρὸς τόν ὁποῖο ὁ καπιταλισμός ὁδηγεῖται ἀναπόφευχτα.

Δέν πρέπει ποτέ νά κρύβουμε τήν ἀλήθεια στό προλεταριάτο ὅσο κι ἂν αὐτή εἶναι τρομερή. Πρέπει νά ποῦμε ξεκάθαρα ὅτι ἡ ἐργατική τάξη ὅτι ἀκόμα καί στίς πιά ἡρωϊκές καί γενναῖες τῆς μάχης δέν ἀντιπροσωπεύει ἕναν ἀποφασιστικό κίνδυνο γιά τόν καπιταλισμό ἂν δέν κατευθύνεται ἀπό τό πολιτικό ταξικό κόμμα."

Ἡ θέση τῶν κυνηγῶν τοῦ ἄμεσου ἀποτελέσματος (τῶν ἱμμεντιαντιστῶν) ἦταν ἐντελῶς διαφορετική. Οἱ ἀναρχικοί κι οἱ ἀναρχίζοντες, πού ἀπό πάντα ἀρνιόνταν τήν ἀναγκαιότητα τοῦ κόμματος ἦταν συνεπεῖς μέ τούς ἑαυτούς τους, ὅπως καί μέ μιᾶ ἔνοια καί οἱ μαοϊκοί, πρωταθλητές μιᾶς ἐπανάστασης καί μιᾶς " λαϊκῆς δημοκρατίας " διαλύοντας τό προλεταριάτο μέσα στίς ἄλλες τάξεις. Οἱ τροτσκυστικές τάξεις ἦταν λιγώτερο συνεπεῖς μέ τόν ἑαυτό τους, ἐκεῖνοι πού ταύτιζαν τήν κρίση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος μέ μιᾶ " κρίση ἐπαναστατικῆς ἡγεσίας " καί πού, τυπικά, διακήρυσσαν τήν ἀναγκαιότητα τοῦ κόμματος.

Ἀλλά στήν πραγματικότητα οἱ τροτσκυστές (κι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Τρότσκι μερικές φορές) ἔβεταν τό ζήτημα τοῦ κόμματος μέ τρόπο ἀφηρημένο καί τυπικό καθῶς καί τίς σχέσεις του μέ τήν τάξη. Τό ζήτημα εἶναι ὅτι δέν κατάλαβαν τή βαθύτητα καί τήν ἔκταση τῆς ἀντεπανάστασης καί τοῦ σταλινισμοῦ, πού ταυτίζον μέ μιᾶ ἀπλή " ὑφαρπαγή " τήν διεύθυνση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Τό ζήτημα εἶναι ὅτι νόμιζαν ὅτι παρ' ὅλ' αὐτά ἡ κατάσταση ἦταν συνεχῶς ἀπό πάντοτε ἐπαναστατική ἢ τοῦλάχιστον προ-ἐπαναστατική, ὅτι οἱ μάζες δέν περίμεναν παρὰ τό σπυρῆρα γιά νά ἐκραγοῦν.

" Ἀρα, ὑπάρχει μιᾶ ἀντίφαση, μεταξύ τῆς διακήρυξης ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι ἐπαναστατική, καί τοῦ γεγονότος ὅτι τό κόμμα (ἡ αὐτό πού ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι κόμμα) δέν διευθύνει στήν πραγματικότητα τήν τάξη. Αὐτός πούναί στριμωγμένος μ' αὐτήν τήν ἀντίφαση ὁδηγεῖται μοιραῖα νά ἀπαρνηθεῖ τό ρόλο τοῦ κόμματος μέ τή μαρξιστική ἔνοια, ἡ τό ἀπορρίπτει ἐντελῶς, ἡ τό κάνει εἴτε μιᾶ " πνευματική διεύθυνση ", εἴτε ἕναν " ἐρεθιστικό παράγοντα " τῶν μαζῶν· δύο ἀντιλήψεις πού ἐπιφανειακά ἀντιτίθενται μά πού εἶναι ἡ καθεμιά ἡ μιᾶ ὄψη τοῦ ἴδιου νομίσματος. Εἴτε ἀκόμα ἀναζητοῦν κάποιο ἀντικαταστάτη τοῦ κόμματος μιᾶ " ἐπιτροπή βάσης " ἡ ἕνα σοβιέτ, μιᾶ " κεντρική ἀπεργιακή ἐπιτροπή " ἡ ἕνα " μέτωπο ἐπαναστατῶν ". Εἴτε, στήν ἀρχή, ἀφήνονται στήν τύχη αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἄμεσου κινήματος γιά νά κτίσουν τή διεύθυνσή του, περιμένοντας τό σχηματισμό τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος, ξεχνώντας τίς τρομερές ἐμπειρίες τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ καί τῆς περιόδου μετά τόν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο.

Αὐτό φέρνει τήν ἀρνηση τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας, τοῦ προγράμματος καί τῆς ταχτικῆς πού ἤδη ἔχουν προκαθοριστεῖ, καί πού ἐπιβάλλονται ἀπό τήν θεωρητική ἀνάλυση καί τήν ἱστορική ἐμπειρία, γιά χάρη τῆς " δημιουργικότητας " τῶν μαζῶν.

Αυτό συνεπάγεται την άρνηση της κλειστής οργάνωσης χτισμένης πάνω σ' αυτές τις αρχές, για χάρη της " συμμαχίας όλων των επαναστατών " συγχωνεύσεων και συσπειρώσεων βασισμένων στο πολιτικό παζάρεμα και στους συμβιβασμούς.

Είχαμε προβλέψει, πολύ πριν τό '68 ότι τά πρώτα τραντάγματα του προλεταριακού ξυπνήματος θά δώσουν πρώτα " όφέλη " στις ίμμεντιατιστικές και κεντρίστικες τάσεις, σ' αυτούς που διακηρύσσουν ότι είναι επαναστάτες αλλά είναι πολύ κοντά στο δημοκρατικό ρεφορμισμό στα κινήματα που προσπαθούν νά ενώσουν, ένάντια στη φύση, τις ταξικές θέσεις και τόν υπερταξισμό ή τήν ταξική συνεργασία. Αυτό τά κινήματα όρμησαν σάν κριάρια τό Μάη του '68 και πήραν πράγματι μία μεγάλη ώθηση. 'Αλλά αυτό τό ίδιο τό δυνάμωμα έπιτάχυνε τήν εξέλιξη που ήταν γραμμένη στις αντίφατικές βάσεις τους.

Η κατάσταση είναι επαναστατική, φώναζαν κι έξακολουθούν νά φωνάζουν, αλλά ή έπιρροή των επαναστατών είναι μηδαμινή. Η επανάσταση είναι έδω, λένε, αλλά οι μάζες είναι στελεχωμένες κι έλέγχονται από τους ρεφορμιστές και τους πρωταθλητές της ταξικής συνεργασίας. Τό θέμα αúτης της αντίφασης έπρεπε νά τους όδηγήσει νά τρέχουν όλο και πιο κοντά στις " μάζες ", δηλαδή νά κολλήσουν όλο και πιο πολύ στο πετσί των άντεπαναστατών.

"Ετσι φτάνουμε σ' αυτήν τήν κατάσταση που είναι φαινομενικά παράδοξη." Όσο ή ένταση της καπιταλιστικής κρίσης υποχρεώνει τά ψευδο-κομμουνιστικά κόμματα νά γίνουν άνοιχτά οι υπερασπιστές της καπιταλιστικής οίκονομίας και της τάξης του άστικού καθεστώτος, τόσο οι " επαναστάτες " κρεμιούνται από αυτά και ... τά ακολουθούν σ' αυτόν τό δρόμο. Κι αυτό είναι άληθινό τόσο στον τομέα των άμεσων διεκδικητικών άγώνων όσο και στον τομέα της θεωρίας, όπου κάνουν τις άπαραίτητες άναθεωρήσεις για νά αυτοδικαιολογηθούν. Στην προπαγάνδα αúτων των " επαναστατών " δέν άπομένει ούτε ίχνος επανάστασης :

Αúτες οι ομάδες που, άν και δέν γεννήθηκαν τό '68, άντλησαν τις δυνάμεις τους και τήν όρμητικότητα τους άπ' τήν άυθόρμητη κι άμεση έκρηξη βίας και που τήν διεκδίκησαν σάν πολιτική έκφρασή τους, κατόντησαν σήμερα νά συναγωνίζονται τους ρεφορμιστές, τους δημοκράτες και τελικά τό άστικό Κράτος στην καταγελία της βίας. Αúτοι, που τό ΓΚΚ χαρακτήριζε πριν 12 χρόνια " προβοκάτορες " και στους οποίους αντιπαράθετε τή " μεγάλη ήσυχη δύναμη " της κοινωνικής ειρήνης, που αίσχρά άποδίδεται στο προλεταριάτο, ξαναπαίρνουν σήμερα λέξη πρόσ λέξη αúτες τις αίσχρες θέσεις και καταγγέλουν όχι αúτους που αποτελούν τήν 'Ιερή Ένωση μέ τό άστικό Κράτος, αλλά αúτους που είναι τό πρόσχημα για σχηματισμό της 'Ιερής Ένωσης, δηλ. σάν τους " τρομοκράτες " :

Αúτό δείχνει ότι ό κύκλος κυκλώθηκε. Αúτά τά πολιτικά κινήματα που άντλησαν από τό Μάη '68 τή δύναμή τους, αλλά που δέν είχαν μία ξεκάθαρη τοποθέτηση, δέν μπορούσαν νά κάθονται αιώνια ανάμεσα από δυό καρέκλες. Σήμερα, μπορούμε νά πούμε ότι ένα κεφάλαιο της ιστορίας τους έκλεισε. Αρχισαν νά διασπώνται. Τό μεγαλύτερο μέρος παίρνοντας ατροφή και καταλήγοντας στη λατρεία της νομιμότητας, στο ρεφορμισμό και στο δημοκρατικισμό, μέ δυό λόγια, έγιναν ή " άριστερή πτέρυγα " των μεγάλων ψευδο-έργατικών κομμάτων. Τό άλλο κομμάτι δυνάμώνοντας τόν άναρχικό άυθόρμητισμό, πίσω από τό προσωπείο των "αυτόνομων" ο διεθνής χαρακτήρας αúτης της εξέλιξης θά άρκοϋσε νά δείξει ότι δέν είναι τυχαία, αλλά άπορρέει από αúτην τήν ίδια τή φύση τους. Κι άν στην αρχή, βυθίζονται τά στοιχεία της πρωτοπορείας στη σύγχυση και στην άπελπισία, τελικά πρέπει νά τους συγχαρούμε. Αúτή ή εξέλιξη βοηθά στο ξεκαθάρισμα του πολιτικού πεδίου από τις ψεύτικες λύσεις που έμποδίζουν τήν πρωτοπορεία νά ξαναβρεί τό δρόμο του κομμουνισμού.

"Όταν λέμε στους προλετάριους ότι χωρίς τή διεύθυνση του κόμματος οι πιο ήρωϊκοί άγώνες δέν μπορούν νά καταλήξουν στη νίκη, δέν τους λέμε βέβαια : μή κουνιέστε, σύντροφοι, περιμένετε νά κατασκευάσουμε τό μεγάλο σέ έπιρροή επαναστατικό κόμμα. Όχι :

Βέβαια, τό κόμμα σάν τέτοιο, μέ τή θεωρία καί τό πρόγραμμά του, μέ τίς αρχές του τήν ταχτική του καί τήν οργανωσή του, μέ μιά λέξη, τήν ταυτότητά του, δέν είναι ένα προϊόν του άμεσου κινήματος. Πρέπει καί δέν μπορεί νά γεννηθεῖ παρά μέ τήν ικανότητα ενός πυρήνα στρατευμένων συντρόφων, ύποχρεωτικά περιορισμένου σέ περίοδο έντεπανάστασης, νά κάνει τόν άπολογισμό του προλεταριακού κινήματος, τών έπιτυχιών του όπως καί τών ήττών του, νά ξαναδιακηρύξει πάνω σ' αὐτήν τή βάση τήν όλοκληρότητα καί τό έμετάβλητο τών μαρξιστικών τοποθετήσεων καί νά οργανωθεῖ γιά νά μπορεί νά τά βγάλει πέρα μέ τό σύνολο τών ειδικών καθηκόντων του. Άλλά αὐτό τό κόμμα δέν μπορεί νά γίνει μιά άποτελεσματική δύναμη καί διεύθυνση παρά μέσα από τούς αὐθόρμητους κι άμεσους άγώνες τῆς τάξης. Επεμβαίνοντας σ' αὐτούς τούς άγώνες γιά νά θριαμβεύσουν οἱ ταξικές μέθοδες κι οργανωση, τό κόμμα μπορεί νά γίνει διεύθυνση. Τό άρθρο τοῦ '68 συνέχιζε :

" Πρέπει νά τό έπαναλάβουμε (...) ἡ έπανασυγκρότηση τοῦ έπαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος δέν είναι τό άποτέλεσμα άγώνα μιάς μέρας, οὔτε τῆς θέλησης μιάς ομάδας διανοούμενων κι άκόμα λιγώτερο τό άποτέλεσμα συμφωνιών, συμμαχιών, διαλόγων μεταξύ έντελῶς διαφορετικών ομάδων ἢ πολιτικών κομμάτων. Τό ταξικό πολιτικό κόμμα είναι τό φυσικό άποτέλεσμα μιάς μακριᾶς, βαθιάς κι έπιμονης πάλης ένάντια σ' ὅλους τούς έχθρούς τῆς κομμουνιστικῆς έπανάστασης, στή διάρκεια τῆς ὁποίας μιά προλεταριακή πρωτοπορεία κάνει δικά της τά προγραμματικά, πολιτικά κι οργανωτικά έργαλεῖα πού μεταδόθηκαν από τήν παράδοση έπαναστατικού άγώνα τοῦ μαρξιστικού κομμουνισμού. Μέσα στή φωτιά αὐτοῦ τοῦ άγώνα σφηρυλατοῦνται οἱ τάξεις τοῦ ταξικοῦ κόμματος, έντιμετωπίζοντας τούς έχθρούς τοῦ προλεταριάτου στό πεδίο τῆς ταξικῆς πάλης παντοῦ ὅπου έκδηλώνεται, στελεχώνοντας τούς έργάτες τούς πίο μαχητικούς κι άποφασισμένους γιά νά έπιρρεάσουν τίς μεγάλες μάζες μέσα από τά ίδιαίτερα ὄργανά του μέσα στά έργαστάσια, τά συνδικάτα, σ' ὅλες τίς ταξικές οργανώσεις, γιά νά δώσει στό προλεταριάτο σέ μιά μοναδική καί ένιαία προγραμματική καί πολιτική κατεύθυνση τούς άμεσους καί τελικούς στόχους τοῦ άγώνα :

Αὐτός ὁ δρόμος φαινότανε πολύ μακρὺς στους ἱμμεντιατίστες τοῦ 1968, ὅπως φαίνεται πολύ μακρινός στους σημερινούς ἱμμεντιατίστες. Παρ' ὅλ' αὐτά είναι ὁ μόνος πού ὁδηγεῖ στή νίκη.

ΓΙΑ ΝΑ ΟΡΘΟΠΟΔΗΣΕΙ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΣΠΕΡΟΞΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗ

Λίγα λόγια για την ιστορία

Ἡ προκήρυξη πού μοιράστηκε πέρσυ τήν Πρωτομαγιά καί πού καλοῦσε σέ μιά ἀνοιχτή μάζωξη μέ θέμα τά ἄμεσα προβλήματα τῶν οἰκοδόμων καί τό "καπέλωμα" ἀπό τήν ΕΣΑΚ ἦταν ἡ ἀρχή μιᾶς σειρᾶς ἐξεληξέων καί διαδικασιῶν. Σήμερα εἶναι ἀπαραίτητο νά γίνει ἕνας ἀπολογισμός γιά νά μποῦν οἱ βάσεις γιά μιά σωστή δουλειά στό χῶρο τῶν οἰκοδόμων.

Ἐκτός ἀπό ἀγωνιστές κι ἄλλους οἰκοδόμους τῆς βάσης, συμμετεῖχαν καί διάφορες παρατάξεις ἢ μέλη πολιτικῶν ὀργανώσεων πού τελικά κινοῦσαν τά νήματα. Ὁ καθένας βέβαια σύμφωνα μέ τήν πολιτική του τοποθέτηση εἶχε ἕνα δικό του τρόπο ἀντίληψης τοῦ σκοποῦ αὐτῆς τῆς συσπείρωσης καί τοῦ τρόπου λειτουργείας της. Ἡ ΕΔΑ καί τό ΕΚΚΕ π.χ. ἔβλεπαν συγκρότηση ἀντι-ΕΣΑΚ παρατάξης, τό ΕΚΚΕ ἐπαναλάμβανε ὅτι τό πρόβλημα ἦταν ὁ ἐκδημοκρατικισμός τῶν σωματείων, ἄλλοι πάλι δέν βλέπανε προοπτική σέ συνδικαλιστική βάση κ.λ.π. Ἡ κατάσταση αὐτή μετά ἀπό ἀτελείωτες συζητήσεις ἔφτασε στό ἀπροχώρητο. Ἡ ΕΔΑ - ΕΚΚΕ ἀποχώρησαν, οἰκοδόμοι πού εἶχαν ὄρεξη νά δουλέψουν κι ἰδιαίτερα νέοι οἰκοδόμοι πού ἐρχόντουσαν γιά πρώτη φορά σέ τέτοιου εἴδους συγκεντρώσεις (50-70 ἄτομα) πῆγαν σπίτι τους, ἐνῶ ἕνα ἄλλο μέρος πού συμπεριλάμβανε ἀνεξάρτητους, "αὐτόνομους", τήν ΟΣΕ καί ΟΚΔΕ συνέχισαν τίς συζητήσεις. Ἡ τελευταία αὐτή ομάδα δέν μπόρεσε κι αὐτή νά ὀρθοποδήσει. Ἡ ΟΣΕ ἔβαζε σάν ἀξίονα δουλειᾶς τήν ἀνεργία, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι προσπαθοῦσαν νά βροῦν ἕνα "χῶρο" γιά νά ἐκθέσουν, νά συζητήσουν καί τελικά νά προωθήσουν τά πολιτικά τους προβλήματα (κοινωνικός - παραγωγικός ἐργάτης, σχέση μέ τούς φοιτητές, ἀποκέντρωση - συγκεντρωτισμός κ.ἄ.), πού ἔπρεπε βέβαια νά συζητηθοῦν ὄχι ὅμως νά γίνουν ἡ κύρια ἀπασχόληση τῆς συσπείρωσης. Δέν ἦταν δηλαδή αὐτό τό περιεχόμενον μιᾶς ομάδας πού ἔβαζε σάν στόχο τήν συσπείρωση τῶν οἰκοδόμων καί πού θά συγκεντρωνε ἢ θά ἔρχοταν σ' ἐπαφή μέ οἰκοδόμους πάνω στούς ὅρους δουλειᾶς τό μεροκάματο, τήν ἀνεργία, τήν ἐντατικοποίηση. Ἐβαζε ἀπεναντίας πολιτικές προϋποθέσεις. Τελικά ἐκεῖνοι πού κατάγγελλαν ὅτι ἡ ΕΣΑΚ εἶναι κείνη πού ἐμποδίζει τήν ὀργάνωση καί πάλι τῶν οἰκοδόμων καί πού ἤθελαν καί μιά ἄλλη προοπτική, στήν πράξη δέν κάνανε τίποτε ἄλλο παρά νά διαλύσουν μιά συσπείρωση πού θά μπορούσε νά γίνει πόλος ἀναφορᾶς γιά τούς οἰκοδόμους (καί γιατί ὄχι γιά ὅλους τούς ἐργαζόμενους).

Ἄπ' ὅλη αὐτή τή διαδικασία βγῆκαν μερικά χρήσιμα συμπεράσματα:

α) Ὅτι ἡ ἀνεργία τότε δέν εἶχε πάρει τίς σημερινές διαστάσεις κι ἔτσι ἀντικειμενικά τό πρόβλημα αὐτό δέν ἔμπαινε ἄμεσα ἢ δέν ἦταν προφανές γιά πολλούς οἰκοδόμους οἱ μαζώσεις τότε ἦταν περισσότερο ἀποτέλεσμα πολιτικῆς θέλησης γιά ὀργάνωση καί πάλι τῆς πρωτοπορείας τῶν οἰκοδόμων κι ὄχι ἀποτέλεσμα ἀναγκαιότητας, Γι' αὐτό δίναν καί πέραν οἱ πολιτικές συζητήσεις καί τελικά δέν βγῆκε τίποτε τό συγκεκριμένο. Ἐπίσης ἕνας ἄλλος παράγοντας πού δέν πρέπει νά ἀγνοηθεῖ ἦταν ἡ τρομερή ἑτερογένεια τῶν διαφόρων δυνάμεων πού συμμετεῖχαν.

β) Ὅτι ἡ ὕπαρξη καί δράση κομματικῶν συνδικαλιστικῶν παρατάξεων εἶναι καταστροφική καί δέν ἐξυπηρετεῖ τά συμφέροντα καί τήν ἐνότητα τῶν ἐργαζόμενων. Πράγματι οἱ κομματικές συνδικαλιστικές παρατάξεις, σάν "κλειστές" ομάδες πού προϋποθέτουν ἀποδοχή πολιτικοῦ προγράμματος ἢ μέρους του γιά νά ἐνταχθεῖ κανεῖς, ἐξ' ὀρισμοῦ δέν ἐπιτρέπουν τή συσπείρωση χωρίς πολιτικούς ὅρους τῶν ἐργαζόμενων. Ἐχουν δέ σάν συνέπεια, τίς περισσότερες φορές, νά δημιουργοῦν συσπειρώσεις πού εἶναι τό προϊόν συμφωνίας "ἀπό τά πάνω" αὐτῶν τῶν

παρατάξεων ή πολιτικῶν ὀργανώσεων. "Ἐτσι στήν παραμικρή μικρο-κομματική διαφωνία, κάποια παράταξη ἀποχωρεῖ ή διαλύεται ὀριστικά ή συσπειρώση. Δεδομένου ὅτι οἱ παρατάξεις αὐτές διαθέτουν σήμερα τήν ὀργανωτική κι ὑλική ὑποδομή, οἱ λίγοι ἀνεξάρτητοι ἀγωνιστές μένουν γιά χιλιοστή φορά στά κρύα τοῦ λουτροῦ καί τελικά ἀπογοητεύονται καί ἀποκινητοποιοῦνται.

Ἄντιθετα ή συμμετοχή τῶν ἀγωνιστῶν στίς συσπειρώσεις πρέπει νά εἶναι ἀτομική καί σέ βάσει ὄχι ἀνταγωνιστική (πράγμα βέβαια πού δέν ἀποκλείει τήν πολιτική συζήτηση καί μάλιστα τή σύγκρουση.

Οἱ ἀγωνιστές οἰκοδόμοι ἀλλά καί οἱ κομμουνιστές πρέπει νά μάθουν νά δροῦν σάν μέλη αὐτῶν τῶν συσπειρώσεων κι ὄχι σάν μέλη κομματικῶν συνδικαλιστικῶν παρατάξεων πού μετρᾶνε νίκες... "στά σημεῖα". Νά δουλεύουν σάν μέλη συσπειρώσεων πού προσπαθοῦν νά βάλουν ἕνα λιθάρι γιά τό χτίσιμο τοῦ ἐνιαῖου προλεταριακοῦ μετώπου στή βάση γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν ταξικῶν διεκδικήσεων τῶν ἐργαζόμενων καί μέ ταξικές μεθόδους κι ὄχι γιά νά κάνουν αὐτές τίς συσπειρώσεις κομματικό "πραχτορεῖο" ή "παράταξη".

γ) "Ὅτι ή χαρακτηριστική βολή πού δόθηκε στίς προσπάθειες γιά συσπείρωση προήλθε ἀπό τή στάση τῶν "αὐτόμορων" πού βλέπανε τή συσπείρωση ἔκφραση τῆς πολιτικῆς θέλησης τῶν οἰκοδόμων (καί γιατί ὅμως τόσο συντεχνιακά μόνο τῶν οἰκοδόμων; Μήπως οἱ οἰκοδόμοι εἶναι τό "κάτι ἄλλο";).

Αὐτή ή ἀντίληψη, προϊόν τοῦ ξεπουλήματος τῶν ψευδο-κομμουνιστικῶν κομμάτων κι ὀργανώσεων, τῆς πλήρους ἀπραξίας τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῶν προσωπικῶν πολιτικῶν ἀναγκῶν, ἤθελε νά προωθήσει στή βάση τῶν πολιτικό προβληματισμό τῆς συσπείρωσης. "Ἄν λοιπόν αὐτός ἦταν ἐξ' ἀρχῆς ὁ σκοπός τους θά ἔπρεπε νά ξεκαθαριστεῖ κι ὄχι νά ὀδηγηθοῦμε σέ μιά κατάσταση ἔπου ή συσπείρωση δέν ἤξερε ἄν θά κάνει "πολιτική συζήτηση" ή θ' ἀσχοληθεῖ μέ τά ἄμεσα προβλήματα τῶν οἰκοδόμων.

Ὁ ρόλος μιᾶς συσπείρωσης εἶναι ἀπεναντίας νά δώσει ταξικό προθανατολισμό στά ΑΜΕΣΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ τῶν ἐργαζόμενων κι ἀνέργων στήν οἰκοδομή καθώς καί στίς μεθόδους πάλης. Ν' ἀσχοληθεῖ μέ τά προβλήματα πού 'χει ή μάζα τῶν οἰκοδόμων κι ὄχι νά προπαγανδίσει σ' αὐτήν τό δικό της ἐγκεφαλικό πολιτικό προβληματισμό. Ἡ προσπάθεια συσπείρωσης πού προϋποθέτει σαφεῖς πολιτικές θέσεις ή πρόγραμμα δέν ὀδηγεῖ παρά στήν διάσπαση τῶν οἰκοδόμων ἀντί νά ὀδηγεῖ στήν ἐνότητα δράσης στή βάση δηλαδή στήν δημιουργία ἐνιαῖου ταξικοῦ μετώπου στή βάση.

Συσπειρώσεων συνέχεια ...

Ἡ νέα κατάσταση πού δημιουργήθηκε ἀπό τά τέλη τοῦ 1979-ἀρχές '80 ἔβαλε τά πράγματα σέ μιᾶ πιά συγκεκριμένη κι ἀντικειμενική βάση. Διαπιστώνεται αὐξηση τῆς ἀνεργίας καί παράλληλα αὐξημένη μαχητικότητα στή βάση (ἰδιαίτερα στίς συγκεντρώσεις - "ἀπεργίες" τῆς ὀμοσπονδίας οἰκοδόμων, ὅπου ὅμως ή ΕΣΑΚ διατηρεῖ τόν ἔλεγχο). Ἐπίσης ή γραμμή συνεργασίας τῶν τάξεων γίνεται πιά φανερή καί κορυφώνεται μέ τή 48ωρη ἀπεργία μέ τούς ἐργοδότες-κατασκευαστές, μέ τό κρατικό Τεχνικό Ἐπιμελητήριο κ.ἄ.

Ἐτσι ἕνα χρόνο μετά μπαίνει ἐπιταχτικά κι ἀντικειμενικά τό θέμα τῆς ἌΝΕΡΓΙΑΣ, τῆς ΠΑΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ καί τῆς ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΠΙΑ.

Πάνω σ' αὐτήν τήν νέα κατάσταση ἔγινε μιᾶ προσπάθεια γιά συσπείρωση πᾶν στό θέμα τῆς ἀνεργίας σάν ἔξονα δουλειᾶς. Μερικοί θά μπορούσαν νά ποῦν: ἀνεργία ὑπάρχει, ἄρα μπαίνει ἀντικειμενικά κάποιο θέμα "ἀπό τό ἔξω" (κι ὄχι μέσα ἀπό τά κεφάλια τῶν συμμετεχόντων στή συσπείρωση), οἱ οἰκοδόμοι εἶναι σέ ἀναβρασμό, ἄρα αὐτή τή φορά τό πράγμα δέν θά ναυαγίσει.

Τά πράγματα ὅμως δέν ἔγιναν ἔτσι. "Ἄν ὑπάρχει πράγματι πρόβλημα ἀνεργίας,

τό θέμα είναι ότι έμπαινε κάτω από διαφορετικές αντιλήψεις. Από τή μιιά μεριά (πού βρίσκόνταν και σύντροφος πού συμμετείχε σαν μέλος τής συσπείρωσης) ή άνεργία έμπαινε σαν άναπόφευκτη συνέπεια τής κρίσης του καπιταλισμού (άν και ή ΟΣΕ τ'όβλεπε έν μέρει ιδεαλιστικά υποστηρίζοντας ότι ή κρίση είναι και έλιγμός τής κυβέρνησης για νά χτυπήσει τό οίκοδομικό κίνημα έν όψη των διαρθρωτικών αλλαγών στην οίκοδομή, λές κι οί άστοί μπορούν νά κουμαντάρουν τόν καπιταλισμό "Αν πράγματι τόν κουμαντάρουν θάπρεπε νά άποφεύγουν και τίς κρίσεις) κι άρα ή δουλειά των ταξικών άγωνιστών αλλά κι όλου του προλεταριάτου είναι νά ύπερασπίσουν τίς συνθήκες ζωής, εργασίας και πάλης ζητώντας π.χ.:

- μισθό ή μεροκάματο στους άνέργους χωρίς προϋποθέσεις
- μείωση των ώρων δουλειάς - άρνηση ύπερωρίας κ.ά.

Ένώ από τήν άλλη μεριά (ΚΔΕ κύρια κι έχοντας σαν ούρά τήν ΟΚΔΕ^{που} προσπαθούσε νά συμβιβάσει τά άσυμβίβαστα) ή κρίση στην οίκοδομή έμπαινε σαν μιιά κακή πολιτική τής κυβέρνησης πού θά μπορούσε νά ξεπεραστεί (αυτό θά πει ρεφορμισμός...) μέ μιιά "άλλη" πολιτική.. Κι αúτηντήν "άλλη" πολιτική πού δίνει ή ΚΔΕ και οί συνοδοιπόροι ώστε ή οίκοδομή και ή κυβέρνηση και τελικά και άί... οίκοδόμοι νά "βγούν από τήν κρίση" είναι ή θαυματοουργή ρετσέτα των δημόσιων έργων. Νά φτιαχτούν σχολεία (οί κομμουνιστές παλαίβουν δέν "μορφώνονται"...), εργατικές κατοικίες κάτω από έλεγχο των δήμων (ή επανάσταση φαίνεται έγινε στους δήμους και μπορούμε πλέον νά τούς έχουμε έμπιστοσύνη ιδιαίτερα τούς... άριστερούς.), πρόσληψη μηχανικών άνέργων για νά φτιάξουν σπίτια κ.λ.π.:

"Έχουμε λαιπά άνεργία; Θέλουμε νά μήν ύπάρχει άνεργία; Θέλουμε νά δουλεύουμε όλοι; Νά μήν ύπάρχουν "τεμπέληδες", νά συνεισφέρουμε όλοι μέ τόν ιδρώτα μας (... και μέ τό αίμα μας) τότε άς "άνοίξουν δουλειές" νά μπορούμε όλοι νά δουλεύουμε. Δημόσια έργα, έλεγχος από τούς δήμους, προγραμματισμός για φτηνή κατοικία σήμερα. Ο Μπερλιγκουέρ δέν άνακάλυψε τίποτε. "Αν διάβαζε τούς Τροτσκιστές νωρίτερα θά είχε άνακαλύψει τό σωτήριο ρόλο του (άστικού) Κράτους.

"Όσο για τό μεροκάματο άνεργίας για αúτου του εΐδους τούς "επαναστάτες" δέν είναι καν άναγκαίο. Νά ... τό μαργαριτάρι: "τί θά πει ο βιομηχανικός εργάτης πού παίρνει 500 δρχ. μεροκάματο όταν μάθει ότι ο άνεργος οίκοδόμος παίρνει λεφτάίχωρίς νά δουλεύει; Δηλαδή θά πληρώνονται και οί τεμπέληδες;". "Όταν αúτου του εΐδους ή άστική ιδεολογία (στόν εργατικό χώρο λέγεται σταλινική) βγαίνει από τά στόματα των "μοναδικών σημερινών επαναστατών" μπορεί κανείς νά διαπιστώσει τό βάθος τής σταλινικής άντεπανάστασης. Άλλά κι αν τέτοιες αντιδράσεις ύπάρξουν μεταξύ των εργαζόμενων, οί πρωτοπόροι άγωνιστές δέν θά κάνουν σημαία τους τό διανοητικό (άστικό) επίπεδο των πιό καθυστερημένων στρωμάτων. Όφείλουν νά τό άνεβάσουν και νά δώσουν νά γίνει καταληπτό ότι όταν τό σύστημα δέν μπορεί νά σοϋ δώσει δουλειά τότε έσύ πρέπει νά διεκδικήσεις τό δικαίωμα νά φας. Άλλά πώς νά μπορέσουν νά τό ποϋν αúτο όταν ύπάρχει ή "άλλη λύση"; τό άνοιγμα των δουλειών. Νά πού φτάνει αúτου του εΐδους ή αντίληψη: διάσπαση των εργαζόμενων σε "εργατικούς" και "τεμπέληδες". Δέν θυμίζει ΚΝΕ-ΚΚΕ;

"Η εργατική πρωτοπορεία δέν πρόκειται νά γίνει ο οίκονομικός συμβουλάτορας τής κυβέρνησης και του συστήματος, για νά βγοϋν από τήν κρίση. Έχει σκοπό νά ένώσει τήν εργατική τάη πάνω σε τάξικές βάσεις ενάντια στο κράτος, τήν κυβέρνηση του και τούς λακέδες του, νά προετοιμάσει τό πεδίο ώστε μέ τήν πολιτική κομμουνιστική πρωτοπορεία νά τό άνατρέψει, για νά χτίσει μιιά κοινωνία χωρίς άνεργία. Όσοι τό βοηθούν μέ τίς "μεταβατικές" διεκδικήσεις τους δέν κάνουν παρά τό χειρότερο ρεφορμισμό, δουλεύουν για τή στήριξη του.

Τί νά κάνουμε

"Όπως λοιπόν βγαίνει από τά παρα πάνω, χρειάζεται ένα μίνιμουμ όμοιογένειας για νά ύπάρξει κοινή δράση, δηλαδή μιιά κοινή χοντρικά αντίληψη τής άνεργίας και των διεκδικήσεων και μεθόδων πάλης πού προωθούνται.

Μιιά έπεξεργασία πλατφόρμας πού προτάθηκε από μερικούς είναι άδύνατη, πού του προτιμάται μιιά όσο το δυνατόν μεγαλύτερη όμοιογένεια μέσα από τήν ΠΡΑΞΗ.

Μέ βάση αυτά νομίζουμε ότι η παρακάτω πλατφόρμα μπορεί να γίνει αποδεκτή από κάθε προλετάριο που θέλει να προωθήσει τα συμφέροντα της τάξης του και δεν βάζει καμμιά πολιτική προϋπόθεση:

Σήμερα χρειάζεται μια πρακτική δουλειά (κι όχι συνέχεια συζητησούλα) για μια μινιμουμ πληροφόρηση κι οργάνωση στις πιάτσες, στα γιαπιά και στις συγκεντρώσεις, μέσα κι έξω από τα σωματεία, πάνω στη βάση των παρακάτω ταξικών διεκδικήσεων:

α) για τους άνεργους: - μεροκάματο ή μισθός στους άνεργους χωρίς προϋποθέσεις.

και πιο έπιταχτικά: - δωρεάν είσοτήρια για τις συγκοινωνίες
- απαλλαγή από πληρωμές φώε, νερό, γκάζι
- απαλλαγή από τη φορολογία
- κοινωνικές παροχές χωρίς προϋποθέσεις

β) για τους εργαζόμε-

νους: - μείωση ωρών εργασίας
- όχι στις υπερωρίες, έντατικοποίηση
- σύνταξη στα 55, με σύνταξη που να σου επιτρέπει να ζεις

και μεθόδων δράσης όπως

- κάλεσμα σε άπεργία των εργαζόμενων
- προώθηση και οργάνωση καταλήψεων ταμείων ανεργίας
- υπουργείου εργασίας, διαδηλώσεων κ.λ.π.

- Κάνοντας λοιπόν μια συνεπή πρακτική δουλειά είναι δυνατό να γίνει η συσπείρωση πόλος αναφοράς για τους οικόδομους (εργαζόμενους κι άνεργους) κι αργότερα να επεκταθεί σ' όλους τους εργαζόμενους. Αντιμετωπίζοντας στην πράξη τα συγκεκριμένα προβλήματα κι έχοντας σαφή ταξική τοποθέτηση θα ξεπεραστούν και θα λυθούν (όπως βέβαια θα παρουσιαστούν και καινούργια) διάφορα ψευτοπροβλήματα ή δισταγμοί που είναι αναπόφευκτα έφόσον όλα σήμερα γίνονται έγκεφαλικά και μέσα σε τέσσερις τοίχους.

Η έκτιμησή μας.

Τό γεγονός ότι τό εργατικό κίνημα περνάει σήμερα μεγάλη "κοιλιά" και παύνοντας υπόψη όσα είπώθηκαν προηγούμενα σχετικά με τις συσπειρώσεις στό χώρο των οικόδομων, δεν μας αφήνουν να είμαστε "υπερασπιστές" σχετικά με τό μέλλον τους, ούτε να βλέπουμε σ' αυτές τό "μοντέλο" ξεπεράσματος της κυριαρχίας της ΕΣΑΚ ή του συνδικάτου. Πρόκειται αναμφισβήτητα για προσπάθειες που θα έχουν την υποστήριξη μας (θεωρητική και πρακτική) ώστε να αφήσουν τις καλύτερες δυνατές έμπειρίες στους αγωνιστές, γνωρίζοντας όμως από τα πριν ότι έξ αιτίας της άπουσίας της ταξικής πάλης δεν μπορούν παρά να έχουν μια ζωή άσταθής, έφήμερη, γεμάτη σκαμπανεβάσματα. Δείχνουν έτσι ότι ό δρόμος για την επανάληψη της πάλης των τάξεων θα είναι επίπονος. Γι' αυτό όλες οι προσπάθειες που ξεφεύγουν από τόν έποπνικτικό κλειό της συνεργασίας των τάξεων είναι φορείς πολιτισμών έμπειριών και ταράζουν τα θολά κι ήσυχά νερά της κοινωνικής γαλήνης, δίνοντας την προοπτική να σταθεί ή εργατική τάξη στα δικά της πόδια και να υπερασπίζεται μονάχα τα ταξικά της συμφέροντα ενάντια στην έργοδοσία και στό Κράτος της.

Είναι ένα μήνημα που πρέπει να "περάσει", που πρέπει να γίνει πράξη. Θαμάστε και μεϊς εκεί για να τό μεταφέρουμε πέρα από μικρο-κομματικές ή μαγαζατόρικες στενοκέφαλες αντίληψεις.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ 400:

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠ'ΤΟ ΚΚΕ, ΔΕΝ ΣΗΜΑ- ΝΕ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠ'ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ιστορία του ΚΚΕ δέν έχει ούτε μία περίοδο πού τό κόμμα νά μπορεϊ νά χαρακτηριστεί επαναστατικό. Από τή γέννησή του καί στά πιό καθοριστικά σημεία τής δράσης του, οί θέσεις του ήταν όπορτρονιστικές στό Μικρασιατικό πόλεμο τό 21, σόσιαλπατριωτικές στόν πόλεμο του 40, καί τήν περίοδο τής Γερμανικής κατοχής μέ τό ΕΑΜ άκολουθώντας ίδιως μετά τήν προσχώρησή του στό σταλινισμό τυφλά κάθε προσταγή του μέχρι τή σημερινή περίοδο του προσκυνήματος στόν κοινοβουλευτισμό καί τήν " έθνική ένότητα " δηλαδή τό πνίξιμο τών εργατικών αγώνων για τή διατήρηση τής καπιταλιστικής έκμετάλλευσης. Έτσι άναπόφευχτα τά μέλη του είναι ποτισμένα άπ' τή μικροαστική ιδεολογία καί κάθε διαγραφή ή άποχώρηση δέ σημαίνα προχώρημα σέ κάποια ταξική προοπτική πού νά ξεκόβει ριζικά άπ' τήν άντεπαναστατική δράση του ΚΚΕ, ιδιαίτερα τώρα πού ή ταξική πάλη είναι πεσμένη κι έτσι δέν υπάρχουν έξωτερικοί παράγοντες ώστε ή άποχώρησή τους νά είναι πιό ριζοσπαστική. Έτσι ή κριτική στή γραμμή τής ήγεσίας δέν ξεφεύγει άπ' τά άστικά πλαίσια, μέ άποτέλεσμα νά μή διαφέρει άπ' τήν κριτική τών άστών.

Διαβάζοντας κανείς τό κείμενο τών 400, έχει νά κάνει μία γενική παρατήρηση: "Οτι κατακρίνουν τό ΚΚΕ για χίλια δύο πράγματα, χωρίς όμως νά παίρνουν θέση οί ίδιοι." Έτσι για παράδειγμα ένώ καταγγέλουν τήν τυφλή υπακοή τής ήγεσίας σέ άτι προστάζει ή Μάσχα, δέν μας δίνουν τή γνώμη τους για τή σημερινή Ρωσία, τό Άφγανιστάν, τήν Άργεντινή κ.τ.λ.

Δέν θά άσχοληθούμε έδω μέ τήν άνάλυση του κειμένου πού δημοσίευσαν. Άλλά άπ' ότι φαίνεται δέν θά είχαν κανένα λόγο νά άποχωρήσουν έν τό ΚΚΕ λειτουργούσε σέ δημοκρατική βάση, δηλαδή έν όλα τά πολιτικά ζητήματα αναλύοταν μετά άπό συζήτηση όπου θά άκούγονταν όλες οί γνώμες καί θά επικρατούσε ή άποψη τής πλειοψηφίας. Τό θέμα έντέλλει τό μεταοπίζουον στόν ευρύτερο χώρο τής Άριστερας, "Οπως λένε σέ κάποιο σημείο : " Σημαντικό στοιχείο, πού χαρακτηρίζει τήν περίοδο πού διανύουμε, είναι ότι μία σειρά δυνάμεις στό χώρο τής Άριστερας άποδεσμεύονται άπό τά στεγανά ιδεολογικών δογμάτων (...). Σήμερα εύνοείται τό έδαφος καί είναι περισσότερο αναγκαίο άπό έλλοτε νά κινηθεί μία διαδικασία συζήτησης τών πολιτικών έμπειριών μέ παράλληλη καί σταθερή άναζήτηση άποτελεσματικών δρομων παρέμβασης στό μαζικό κίνημα, παρατεταμένης έπεξεργασίας καί δοκιμασίας τών άπόψεων μέσα σ' αυτό. " Είναι δικαίωμα τους μέ τήν βολεύρα πού έχουν (όπως κι οί διάφοροι " αυτόνομοι " καί άναθεωρητές κάθε είδους) νά ψαχνουν διαδικασίες συζήτησης. Γιατί δέν ξέρουν ότι τό καθήκον δέν είναι νά " άναζητήσουν " τή θεωρία άφού αυτή είναι ολοκληρωμένη, αλλά νά τήν εφαρμόσουν στήν πράξη.

Είναι χαρακτηριστικό όσων άποχωρούν άπ' τό σταλινικό κόμμα νά νιώθουν ένα έντονο μίσος για τό καπέλωμα πού τους γίνεται καί νά έξυμνούν τή δημοκρατία πού τόσο τους στέρησαν μέσα στό κόμμα, φτάνοντας οί περισσότεροι άπ' αυτούς στό σημείο νά άπαρνιούνται τό ίδιο τό κόμμα σάν φερέα τής επανάστασης. Σταλινισμός καί συγκεντρωτισμός είναι δύο έννοιες πού θεωρούνται ίδιες για πολλούς. Η έλλειψη κάθε έπεξεργασίας άπό τή βάση τών θέσεων του κόμματος, ό φόβος τής ρεαλιναϊκής του προβοκάτορα σέ κάθε διαφωνούντα, φέρνουν σάν άποτέλεσμα τή γνωστή θέση : " τό κόμμα μέ καταπιέζει, άρα κάτω τό κόμμα ". Κι έτσι, ή θέση του Μάρξ για τήν αναγκαιότητα του κόμματος καί του Λένιν για τήν αναγκαιότητα του συγκέντρωτισμού, συγχέονται μέ τό σταλινικό πειθαναγκασμό. Γιατί οί καθοριστικές διαφορές πού θά κρίνουν τήν πορεία τής προλεταριακής επανάστασης, δέν λύνονται μέ μία άπλή προσφυγή στις κομματικές κάλπες. Η πλειοψηφία σέ καμμιά περίπτωση δέν σημαίνει σωστή θέση.

Τό κομμουνιστικό κόμμα δέν μπορεϊ νά είναι άρρένα μάχης μεταξύ αντιμάχόμε-

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ: ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΤΕΛΟΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΑ.

Ἡ ἀστική τρομοκρατία εἶναι ἓνα ἀπό τά μέσα πού διακονοῦν τήν κυριαρχία τοῦ καπιταλισμοῦ. Τό πόσο ἐντείνεται ἐξαρτᾶται ἀπ'τό πόσο ψηλά βρίσκεται ἡ ταξική πάλη σέ ἐθνικό καί διεθνές ἐπίπεδο.

Γιά τοὺς κομμουνιστές ἡ ἐξαφάνιση τῆς ἀστικῆς τρομοκρατίας δέν μπορεῖ νά γίνει παρά μέ τήν ἐξαφάνιση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Κάθε προσπάθεια τῶν διάφορων " ἀριστερῶν " κομμάτων νά ἀποδείξουν ὅτι σέ κάποιο " ἄλλο κράτος " πού θά λειτουργοῦσε μέ ἓνα πιά δημοκρατικό σύνταγμα θά μπορούσε νά ἐξαλειφθεῖ, δέν εἶναι παρά ἓνα αἰσχρό ψέμα πού ἔχει σάν σκοπό νά ἀκίνητοποιεῖ τό προλεταριαῖο περιμένοντάς τόν ἐρχομό στήν ἐξουσία μέσα ἀπ'τό κοινοβούλιο τῶν " ἀριστερῶν σωτήρων ", δημιουργώντας του καταστρεπτικές ἀυταπάτες γιά τό ρόλο τοῦ ἀστικοῦ κράτους.

Στήν Ἑλλάδα, σ'αὐτή τήν περίοδο, ἡ ἀστική τρομοκρατία ἐκδηλώνεται σέ πολύ περιορισμένο βαθμό. Οἱ ἐργατικοί ἀγῶνες βρίσκονται σέ χαμηλή στάθμη κι ἔτσι ἡ ἀστική τάξη δέν ἔχει ἀνάγκη νά χρησιμοποιοῦν πολύ ἀυταρχικά μέσα. Οἱ τελευταῖες σκευαίρες τῆς ἀσφάλειας μετὰ τήν ἐκτέλεση τῶν Πέτρου - Στεμούλη ἀπ' τήν " 17 Νοέμβρη ", χτυποῦν μεμονωμένα ἄτομα ἢ ὁμάδες πού ἀνήκουν στόν ἐξωκοινοβουλευτικό χῶρο, σάν ἓνα προληπτικό μέσο πού θά ἐπεκταθεῖ μόλις ὄξυνθεῖ ἡ ταξική πάλη.

Ἔτσι παρουσιάστηκε μιά σπουδαῖα εὐκαιρία γιά τόν ἀστικό δημοκρατικό καί τόν " σοσιαλιστικό " τύπο, νά πουλήσει φτηνό ἀνθρωπισμό. Κατήγγειλαν μέ ἱερή ἀγανάκτηση τό ἀυταρχικό κράτος τῆς δεξιᾶς πού δέν σέβεται τά δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ πολίτη (κουκουλώνοντας τό γεγονός ὅτι αὐτοί πού χτυπήθηκαν δέν ἦταν φιλήσυχοι πολίτες) καί ὅτι παραβιάζει τό σύνταγμα τῆς χώρας. Μή χάνοντάς βέβαια τήν εὐκαιρία νά ἀποκηρύξουν τή βία κάθε μορφῆς καί νά ζητήσουν τήν ἀνακάλυψη τῶν τρομοκρατῶν πού ταραξοῦν τό κλίμα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητας πού τόσο πασχίζουν, νά κρατήσουν.

Γιατί αὐτό πού τοὺς ἀνησυχεῖ πραγματικά δέν εἶναι ἡ ἀτομική τρομοκρατία μιᾶς χούφτας τολμηρῶν, ἀλλά χωρίς καμμιά ἐλπίδα σύνδεσης μέ τίς μάζες καί οὐσιαστικά ἀνίσχυρων τρομοκρατῶν. Αὐτό πού τοὺς καθεῖ εἶναι τό αὐριανό ξαναφούντωμα τῆς ταξικῆς πάλης πού μή μπορῶντας νά τή βάλουν στό δικά τους καλοῦπια, θά ἀναγκαστοῦν νά τήν προδώσουν ἀνοιχτά πλέον, ὅπως ἔγινε πάντα καί στό παρελθόν.

Γιά τοὺς κομμουνιστές τό πρόβλημα δέν εἶναι τά δημοκρατικά δικαιώματα πού καταπατοῦνται, ἀλλά τά ταξικά δικαιώματα τοῦ προλεταριαῖτου γιά μεροκάματο, συνθῆκες δουλειᾶς, ὠρᾶριο κ.τ.λ., πού πρέπει νά τά διεκδικήσῃ μέ τήν ἀνεξάρτητη πάλη του, ξεκομμένη ἀπ'τίς δημοκρατικές σαπουνόφουσκες τῶν ἀνώδυνων διαμαρτυριῶν καί τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπερωτήσεων. Ὅσο γιά τά δημοκρατικά δικαιώματα : Ἡ αὐριανή προλεταριακή διχτατορία θά δηλώσῃ περήφανα ὅτι εἶναι ταξική καί δέν θά σεβαστεῖ κανένα δημοκρατικό δικαίωμα πού θά ἐρχεται ἀντίθετο πρὸς τόν τελικό σκοπό της, τήν κομμουνιστική κοινωνία.

Μέσα στήν ἀστική κοινωνία τό προλεταριαῖο μπορεῖ, ἐνάντια στίς φιλειργονικές κλάσες τῶν ἀστῶν καί ρεφορμιστῶν, καί πρέπει νά ὑπερασπιστεῖ μέ κάθε ταξικό μέσο (ἀπεργίες, διαδηλώσεις, πορείες κ.τ.λ.), τά ταξικά δικαιώματά του καί τοῦ κάθε ἀγωνιστή πού χτυπιέται ἀπ'τήν ἀστική τρομοκρατία, ἄσχετα μέ τίς πολιτικές διαφωνίες μαζί του.

Δέν ἔχουμε ἀυταπάτες· τό ἐργατικό κίνημα μέ τήν σημερινή δύσκολη περίοδο πού περνᾶ, δέν μπορεῖ νά προσφέρει πολλά στοὺς ἀγωνιστές πού χτυπιοῦνται. Ἀλλά προπαγανδίζουμε αὐτά πού σήμερα φαίνονται ἀκατόρθωτα, γιατί ξέρομε ὅτι ἡ ἀστική τρομοκρατία μόνο μέ τήν ταξική πάλη χτυπιέται. Ἐνα ξεκίνημα ἔστω

και λίγων αγωνιστών που θα συσπειρωθεί για να προωθήσει τα παραπάνω, θα αξίζει πολύ περισσότερα από χίλια ψηφίσματα των ρεφορμιστών. Αυτή τη βασική θέση ξεχνούν οι διάφοροι "αριστεριστές" που προσπαθώντας να πετύχουν το άμεσο αποτέλεσμα, πέφτουν στην άγκαλιά των ρεφορμιστών αφήνοντας τους ελεύθερο το πεδίο, για να περάσουν την προδοτική γραμμή τους, δηλαδή τον "αγώνα" με ψηφίσματα διαμαρτυρίας και γενικά κάθε δημοκρατική μέθοδο, που δεν έχει σχέση με την ταξική πάλη.

ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΙΦΗ

Η υπόθεση Σερίφη αντιμετώπιστηκε από τους ρεφορμιστές όπως κάθε πολιτικό θέμα, δηλαδή με μία πολιτική σκοπιμότητας που τους έκανε να ενδιαφερθούν μόνο όταν η υπόθεση άρχισε να τους δίνει ευκαιρία για ψηφοθηρία, ενώ στην αρχή της άρκοι ήταν να δημοσιεύουν τις ανακοινώσεις της ασφάλειας και κυρίως όταν πεισθηκαν από τα στοιχεία που υπήρχαν ότι ο Σερίφης ήταν άθώος. Γιατί άλλως δεν θα δεχόντουσαν να καταναλώσουν τις τόσο πολύτιμες θερμίδες τους για έναν τρομοκράτη. Το βασικό πλαίσιο που έβαλαν για την υπεράσπιση του Σερίφη ήταν οι έπερωτήσεις στην Βουλή και οι διαμαρτυρίες για την αυταρχικότητα του κράτους της δεξιάς. Η άθωωση του Σερίφη ακολουθήθηκε από αίσχρους ύμνους για την "ανεξαρτησία" της δικαιοσύνης από το κράτος.

Αυτοί που κινήθηκαν από την αρχή για την υπεράσπιση του Σερίφη, ήταν διάφορες ομάδες της έξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΟΠΑ, ΟΣΕ, ΟΚΔΕ κ.α.) και "αυτόνομοι" που συσπειρώθηκαν γύρω από την "Επιτροπή για την απελευθέρωση του Γ.Σ.", που όμως δεν ξεφυγαν από τα πλαίσια υπεράσπισης που έβαλαν οι ρεφορμιστές, καλώντας τους μάλιστα ανοιχτά στις συγκεντρώσεις τους, (όπως τον Γλέζο), χαιρετίζοντας την άθωωση του Σερίφη σαν "νίκη του λαϊκού (;) κινήματος" τη στιγμή που ούτε μία αγωνιστική κινητοποίηση δεν έγινε για την υπεράσπισή του. Αυτό που μπορεί να βγει σαν συμπέρασμα για την στάση των "αριστεριστών" είναι ότι ενώ στα λόγια καταγγέλλουν τους ρεφορμιστές του ΚΚΕ, ΚΚΕ έσ., ΠΑΣΟΚ κλπ, στην πράξη όμως δεν διαφέρουν από αυτούς στη θεωρητική γραμμή.

Η μόνη ταξική προοπτική που δόθηκε ήταν από την ομάδα συμπάρτασης στον Γ.Σ. που ξεκαθάρισε ότι μόνο η ταξική πάλη, ξεκομμένη από δημοκρατικές μεθόδους, μπορεί να υπερασπίσει αποτελεσματικά τους αγωνιστές που χτυπιούνται από την άστική τρομοκρατία.

ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 9.

των ομάδων. Κάτι τέτοιο σημαίνει το θάνατό του. Ο μόνος τρόπος εξασφάλισης της κομματικής συνοχής, είναι ή από τα πριν ολοκληρωτική απόδοχή των βασικών αρχών της κομμουνιστικής θεωρίας που είναι οδηγία για κάθε απόφαση, και δεν εξαρτάται από προσωπικές απόψεις. Οι διάφορες αρμοδιότητες μοιράζονται βάσει των ικανοτήτων και της εμπειρίας των μελών. Είδικοί γνώστες δεν υπάρχουν. Απλά υπάρχει πρακτική διαίρεση της εργασίας. Οι αποφάσεις σ' όλα τα θέματα παίρνονται από όλους συλλογικά και μέσα στα προκαθορισμένα προγραμματικά πλαίσια.

Ο σταλινισμός από την έλλειψη κάθε κομμουνιστικής θέσης, θέλει πρόβατα που δέχονται άδιαμαρτύρητα τη γραμμή της ηγεσίας. Και η τεράστια απόσταση που χωρίζει τα στελέχη από τα απλά μέλη, δημιουργεί την καταπίεση που εκφράζεται όταν άπαγκιστρώνονται με την τάση για δημοκρατικές διαδικασίες που δεν σημαίνουν τίποτ' άλλο παρά προσκύνημα στην άστική ιδεολογία και απόστροφη προς κάθε προλεταριακή πειθαρχία. Πράγμα που σημαίνει όχι ένας προλεταριακός στρατός, πειθαρχημένος και με γρανιτένια πίστη για να καθοδηγήσει το τεράστιο έργο της προλεταριακής επανάστασης, αλλά ένας όμιλος διανοούμενων που σε κάθε δύσκολη κατάσταση θα κωλησιτεργούν σε συζητησούλες και σε άστικές δημοκρατικές διαδικασίες.

Οι 400 ξεφυγαν από το ΚΚΕ αλλά παρέμειναν στην άντεπανάσταση. Και μόνο η κοινή υπογραφή της διακήρυξης, από άτομα με αντίθετες πολιτικές απόψεις το αποδεικνύει. Το μόνο που έχουν να κάνουν οι κομμουνιστές σ' αυτό το συννοθύλλευμα είναι να προσεγγίσουν όσα πραγματικά πρωτοπόρα στοιχεία υπάρχουν εκεί μέσα (αν υπάρχουν) και να τα συσπειρώσουν στον επαναστατικό δρόμο, έξω και ενάντια στο τελειωτικά άντεπανάστατικό ΚΚΕ.

ΤΟΥΡΚΙΑ: ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Τό παρακάτω άρθρο έχει ιδιαίτερη σημασία για τήν Ελλάδα, όπου έχει καλλιεργηθεί στό μεγαλύτερο βαθμό, από άστους και ρεφορμιστές τό εθνικιστικό μίσος μεταξύ Έλλήνων και Τούρκων προλετάρων. Η Έλληνική εργατιά δέν έχει κανένα συμφέρον απ'τίς άστικές διαμάχες για ύφαλορηπίδες και κυριαρχικά δικαιώματα. Τήν έλληνική και τήν Τούρκικη μπουρζουαζία τίς χωρίζουν άστικά κρατικά συμφέροντα, αλλά τίς ένώνει ή έιμετάλλευση τών καταπιεζόμενων μαζών. Τό έλληνικό και τούρκικο προλεταριάτο πρέπει νά τά ένώσει ή έπαναστητική λάμψη τών γεγονότων τής Σμύρνης.

"Η ήσυχία Ξαναγύρισε στή Σμύρνη" έγραψαν μέ άνακούφιση οί άστικές έφημερίδες στά τέλη του θλεβάρη. Η ήσυχία Ξαναγύρισε, βέβαια. Αλλά για νά τό κατορθώσει αυτό ή Τούρκικη μπουρζουαζία άναγκάστηκε νά ρίξει ένάντια στους εργάτες, μιās συνοικίας τής Σμύρνης (τρίτη πόλη σέ πληθυσμό τής Τουρκίας) 10.000 στρατιώτες μέ τεθωρακισμένα, έλικόπτερα κι άναγνωριστικά άεροπλά-

να. Οι εργάτες δέν υπόκυψαν παρά αρκετές μέρες άργότερα μετά από μιá λυσσαλέα και ήρωική αντίσταση.

Η άπόφαση τής κυβέρνησης νά άπολύσει αρκετές έκατοντάδες εργατών από τό εργοστάσιο Ταρίς πού ανήκει σ'ένα βιομηχανικό-άγροτικό συγκρότημα κάτω από κρατικό έλεγχο έριξε τό λάδι στή φωτιά. Οι άπολυμένοι εργάτες κατηγοροούνταν ότι ήταν συμπαθοούντες τής άριστοράς, κι αυτό γιατί ήταν μαγνητικοί κι αντιστεκόντουσαν στήν καθημερινή έιμετάλλευση. Οι σύντροφοι τής δουλειάς δέν έξαπατήθηκαν για τό πραγματικό νόημα του μέτρου. Κατέλαβαν άμέσως τό εργοστάσιο. Στίς 8 του θλεβάρη αντίστάθηκαν δυναμικά στήν επέμβαση τής άστυνομίας, μή αφήνοντας ούτε ένα έκατοστό γής παρά τήν άπώλεια δύο συντρόφων και πολλών τραυματιών.

Όταν στή συνέχεια καταφτάσανε σημαντικά άποσπάσματα χωροφυλακής και στρατού για νά βοηθήσουν τήν άστυνομία πού είχε παραλύσει μπροστά στήν άποφασιστικότητα τών εργατών του Ταρίς, όλος ο εργατικός πληθυσμός, άνδρες, γυναίκες και παιδιά τών φτωχών συνοικιών και τών τενεκέδουπόλεων πού έζωναν τό εργοστάσιο έφτασε σέ βοήθειά τους. Και δέν περιορίστηκαν σέ καμιά... είρηνική διαδηλωσούλα. Σήκωσαν όδοφράγματα κι έσκαψαν χαντάκια για

νά έμποδίσουν τό πέρασμα τών τεθωρακισμένων και νά μπλοκάρουν τή συγκοινωνία. Στίς 11 τοῦ Φλεβάρη, μιά ομάδα νέων εισέβαλε στήν έδρα τοῦ κυβερνῶντος κόμματος τοποθετῶντας μιά βόμβα. Πρίν φύγουν έγραψαν στούς τοίχους: "ὁ μόνος δρόμος εἶναι ἡ επανάσταση". Χρειάστηκαν πολλές μέρες ὡς ὅτου ὁ στρατός καταλάβει τό εργοστάσιο και τίς συνοικίες ὅπου εἶχαν ταμπουρωθεῖ οἱ εργατικές οἰκογένειες. Πολλές φορές μάλιστα ὑποχρεώθηκε νά ἀνακαταλάβει τά σπίτια ἕνα-ἕνα. Στίς 14 τοῦ Φλεβάρη 1 5000 εργάτες συνελήφθησαν, τό Σάββατο 16 ἄλλοι 4.000. "Γλους τοῦς "πάρκαρον" στά στάδια τῆς πόλης. Κανείς δέν ξέρει πόσους νεκρούς ἔχασε ἡ εργατιά στήν ὑπέροχη αντίσταση ἐναντία στίς δυνάμεις καταστολής.

Αὐτή ἡ μαζική καταστολή ἐξάλλου δέν ἦταν ἡ πρώτη. Εἶχαν προηγηθεῖ κι ἄλλα ἐπεισόδια. Ἐτσι, τό Δεκέμβρη τοῦ 1979, ἡ ἀστυνομία εισέβαλλε σ' εργοστάσιο παραγωγῆς λαδιοῦ μέ πρόσχημα τήν ἀναζήτηση κρυμμένων ὀπλων, τραυματίζοντας 15 εργάτες και συλλαμβάνοντας ἄλλους 275. Τό ἴδιο σενάριο ἐπαναλήφθηκε μερικές μέρες ἀργότερα σ' εργοστάσιο ἐπεξεργασίας βάμβακα τραυματίζοντας, 18 εργάτες και συλλαμβάνοντας 250. Λίγο ἀργότερα ἦρθε ἡ σειρά ἐνός ἄλλου εργοστασίου ὑφαντουργίας (10 τραυματίες, 500 συλλήψεις) ἐνῶ παράλληλα πυκνοί τουφεκισμοί ξεσπᾶνε σέ εργατικές συνοικίες.

Ὁ ἄστικός τύπος κρύβει τήν πραγματικότητα μιλῶντας γιά συγκρούσεις μεταξύ "ἀκρο-αριστερῶν ομάδων" και ἀστυνομίας. Στήν Τουρκία ὅπως και ἐδῶ, οἱ ἄστοι "ἐξηγοῦν" τά γεγονότα πού ἔχουν κάποιο ἀπόηχο βάζοντάς ταστό ἐνεργητικό τῶν "τρομοκρατιῶν": Παρ' ὄλ' αὐτά εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ἀναγνωρίσουν ὅτι ὁ γιγαντιαῖος κατασταλτικός μηχανισμός πού ἀναπτύσσει τό τουρκικό Κράτος δέν βρίσκεται αὐτήν τή φορά μπροστά σέ μιά χούφτα ἀμετανόητων τῆς "ρομαντικῆς τρομοκρατίας", τολμηρῶν ἀλλά ἀπομονωμένων. Ὁ μηχανισμός βρίσκεται ἀντίθετα ἀπέναντι στούς προλετάριους ὁλόκληρων εργοστασίων, ἀποφασισμένων νά πολεμήσουν συμπαραστεκόμενοι σ' ἀδέλφια τους, πού πετάχτηκαν στό πεζοδρόμιο και πού δέν εἶναι διατεθημένοι νά προσκινήσουν, κι ἀπέναντι σ' ἕνα πληθυσμό ἀποφασισμένο νά τοῦς ὑποστηρίξει στούς δρόμους, κι ἂν χρειαστεῖ, πάνω στά ὁδοφράγματα.

Πίσω ἀπ' αὐτήν τήν αὐθεντική προλεταριακή ἐξέγερση, ὑπάρχει ἡ ὁλοκληρωτική χρεωκοπία μιᾶς οἰκονομίας πολύ ἀδύναμης γιά νά ἀντέξει τό συναγωνισμό τῶν μεγαλο-εὐρωπαϊκῶν χωρῶν πού ντιδροῦν στή διεθνή κρίση κλείνοντάς τά σύνορά τους στά τουρκικά προῖ ὄντα: Ὑπάρχει ἡ ἀνεργία πού εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς κατάστασης και πού ἐπαυξάνεται μέ τήν ἐπάνοδο τῶν μεταναστῶν ἀπό τή Γερμανία, πού ἤδη

φτάνει τὰ 3.000.000 σέ συνολικό πληθυσμό 36.500.000. Είναι οί τιμές τῶν προϊόντωνκαθημερινῆς κατανάλωσης πού ἀυξάνονται ἰλιγγιώδῶς μέ ποσοστό πληθωρισμοῦ 100 ο/ο. Ὑπάρχουν οί Σάϋλωκ τοῦ διεθνοῦς χρηματιστηρίου πού ἀπαιτοῦν ἀπό τήν κυβέρνηση μέτρα λιτότητας ἀκόμα πιά ἀύστηρά. Είναι ἡ τουρκική μπουρζουαζία (συμπολίτευση κι ἀντιπολίτευση μαζί) πού, γιά νά πληρώσει τό τίμημα τῆς " συμπαράστασης " τῶν δυτικῶν, ρίχνεται σ' ἕνα ἰλιγγιώδη μιλιταρισμό, τοῦ ὁποίου τό βάρος εἶναι ἤδη δυσβάστακτο γιά τίς ἐργατικές καί τίς φτωχοαγροτικές μάζες.

Μέσα σ' αὐτές τίς συνθῆκες δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο γιατί χρειάστηκαν 10.000 στρατιωτικοί ὀπλισμένοντιῶς τὰ δόντια μέ τεθωρακισμένα κι ἐλικόπτερα γιά νά ξεσπιτώσουν μετά ἀπό μερικές μέρες μάχης μερικές χιλιάδες προλετάρων (ὑπολογίζοντας μαζί τίς οἰκογένειές τους) μόλις ὀπλισμένων μέ φτιάτριά, μερικά παμπάλαια ρεβόλβερ καί κοκτέιλ Μολότωφ καί γιά νά " καθαρίσουν " αὐτές τίς ἄθλιες συνοικίες ὅπου ἡ ἐργατική δύναμη φτάνει κατά κύματα ἀπό τήν ὑπαιθρο, στοιβαγμένη σέ τενεκεδόσπιτα. " Ἡ ἡσυχία ξαναγύρισε στή Σμύρνη ". Ἀλλά γιά πόσο καιρό;

" Ἐνά ἀπό τὰ συνηθισμένα λάθη στήν ἐκτίμηση τῆς πραγματικῆς σημασίας καί τῆς βαθύτητας τῆς παγκόσμιας κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι νά τήν κρίνει κανεῖς μέ μοναδικό κριτήριο τίς συνθῆκες ζωῆς κι ἐργασίας στίς ἱμπεριαλιστικές μητροπόλεις ἢ, πιά γενικά, στίς χῶρες πού εἶναι βιομηχανοποιημένες ἀπό καιρό. Ὁμως εἶναι ἀπεναντίας οί " ἀναδυόμενες " περιοχές τοῦ πλανήτη, δηλαδή οί χῶρες πού ἔκαναν πρίν ἀπό λίγο μονάχα τήν ἀστικο-δημοκρατική ἐπανάσταση ἢ πού, ὅπως ἡ Τουρκία, μαζεύουν σήμερα τούς κορπούς μιᾶς ἀστικῆς ἐπανάστασης 50 χρόνων, πού ἐπιτρέπουν πραγματικά " νά πάρουμε τό σφυγμό " τῆς κοινωνικῆς κρίσης πού ἀναπτύσσεται σφαιρικά καί νά μετρήσουμε τό ἀκριβές βάθος τῆς.

Εἶναι ἐκεῖ ὅπου τό μάζιμουμ τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς ἐργατικῆς τάξης πού μόλις γεννήθηκε ἀπό τίς ἀνακατατάξεις στήν παραδοσιακή ἀγροτική οἰκονομία συνδιάζονται μέ τό μάζιμουμ τῆς καταστολῆς ἀπό ἕνα Κράτος πού οί ἐπαιτήσεις ἐπιταχυμένης συσσώρευσης τοῦ καπιταλισμοῦ τό ὑποχρεώνουν νά εἶναι στόν πιά ψηλό βαθμό σαγκεντρωτικό, θωρακισμένο, ἀστυνομικό κι ἀπό μιά κοινωνία πού δέν μπορεῖ νά ἐπιτρέψει στόν ἑαυ-

τό τῆς τήν πολυτέλεια νά χαϊδέψει τήν ἐκμεταλλευμένη τάξη μέ " δομικές μεταρρυθμίσεις ", " ἐξασφαλίσεις ", " ψυχουλα " ἀποκοιμίζοντάς τήν ὅπως στίς ἀναπτυγμένες χῶρες. Εἶναι ἐκεῖ ὅπου ἡ οἰκονομική κρίση χτυπάει δομές ἰδιαίτερα ἀδύναμες κι ὅπου οί ἐντάσεις τῆς παγκόσμιας ἀγορᾶς ἀντανακλῶνται στίς πιά χαμηλές τάξεις καί κοινωνικά στρώματα (κι ἔρα ὄχι μονάχα προλεταριακά) χωρίς νά ὑπάρχουν ἀποτελεσματικά πολιτικά καί κοινωνικά ἀμορτισέρ γιά νά μειώνονται τά τραντάγματα.

Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους, εἶναι ἐκεῖ πού ἡ πάλη τῶν τάξεων, ἀκόμα κοιμισμένη καί καθυστερημένη στίς μεγάλες βιομηχανικές χῶρες, ἐξαιτίας τῆς ἐπιρροῆς τῶν ρεφορμιστῶν ἐδῶ καί 50 χρόνια (δηλ. τῶν δημοκρατικῶν καί νόμιμων διαδικασιῶν) ἐκρηγνύεται μέ δύναμη καί σέ καθαρή κατάσταση : τὰ σύνορα τῶν ἐργαστηρίων, ἐργασιασίων, κατηγοριῶν τινάζονται στόν ἄερα, ἡ ἀλληλεγγύη μεταξύ συντρόφων τῆς δουλειᾶς εἶναι ἄμεση καί ὀλοκληρωτική καί δυναμώνεται ἐπί πλέον ἀπό τήν " ἐξωτερική " ἀλληλεγγύη τῶν συντρόφων τῆς συνοικίας. Ἡ ἀριθμητική δύναμη, ἄν καί τεχνικά χειρότερη (σέ ὄπλα κάθε εἶδους, ἀλλά ἐπίσης σέ ὀργανωτική διεύθυνση γιά νά μή μιλάμε γιά πολιτική) ἀντιπαρατίθεται τουλάχιστο γιά ἕνα χρονικό διάστημα στίς δυνάμεις τῆς τάξης ὀπλισμένες ὡς τὰ δόντια καί χρησιμοποιούμενες ἔξω ἀπό τὰ " νόμιμα " ὄρια.

Εἶναι ἐκεῖ πού οί ἐργασιακές διαφορές παίρνουν ἄμεσα τό χαρακτήρα σύγκρουσης μέ τόν κεντρικό κρατικό μηχανισμό κυριαρχίας τῆς ἐκμεταλλευτῆς τάξης. Εἶναι ἐκεῖ ὅπου τὰ ταξικά μέσα καί οί ταξικές μέθοδοι ἀντίστασης κι ἐπίθεσης ξανα-ἀνακαλύπτονται, ἀφοῦ βέβαια μερικά πρωτοπόρα στοιχεῖα πρότειναν τήν χρησιμοποίησή τους, ἀκόμα κι ἐναντία σέ χίλια ἀντίθετα κηρύγματα γιά " ὑπευθυνότητα ", " νομιμότητα " κ.ἄ. ἀπό ἕνα προλεταριαῖτο πού μόλις γεννήθηκε ἀλλά πού συγκρούεται ἤδη μέτόν ἀτσάλινο τοῖχο τοῦ μισθωτοῦ συστήματος, τοῦ ἐμπορεύματος, τοῦ χρήματος καί τοῦ κεφαλαίου.

Εἶναι ἐκεῖ πού τό προλεταριαῖτο τῶν ἀνεπτυγμένων βιομηχανικῶν χωρῶν πρέπει νά δεῖ, ὅπως μέσα σ' ἕνα καθρέφτη, τό δικό του μέλλον, πού δέν εἶναι ἴσως τόσο ἀπομακρυσμένο. Εἶναι ἀπό ἐκεῖ πού ἔρχεται ὄχι τό ἀφηρημένο μάθημα, ἀλλά ἡ ὕλική ἐνθάρρυνση νά ξαναπάρουμε τό

δρόμο του ταξικού πολέμου, όχι πλέον μέσα από μία άργη και σταδιακή διαδικασία ανασυγκρότησης κάποιου κινήματος που είναι διαλυμένο αλλά μέσα από άποτες εκκινήσεις που καινε τά στάδια όλόκληρων διαδικασιών.

"Αν οί επαναστάτες κομμουνιστές ξέρουν νά κάνουν νά καρποφορεϊ ή άντικειμενική κατάσταση δίνοντας στά αδέλφια τους τών υπανάπτυκτων χωρών (έπί τόπου και στην μετανάστευση) τό θησαυρό της "έπιστήμης" που έχει συμπυκνωθεϊ στό κόμμα, κι άπαντώντας στό ίδιο έδαφος και μέ τά ίδια όπλα στό κάλεσμά

τους, είναι ακριβώς μέσα άπ' αυτήν πην πάλη που προετοιμάζονται οί προϋποθέσεις της παγκόσμιας επαναστατικής νίκης.

"Η τάξη βασιλεύει στη Σμύρνη" φωνάζουν μέ άνακούφιση οί άστοί. Η ιστορία δέν θ' άργήσει νά δείξει ότι ή τάξη τους στηρίζεται σέ θεμέλια από άργυλο. Οί προλετάριοι της Τουρκίας σήμερα, όπως αυτοί της Αίγύπτου, της Τυνησίας, της Παλαιστίνης και του Ιράν χτές, μάς στέλνουν αυτό τό μεγαλειώδες μήνυμα. Σέ μάς μένει νά τό λάβουμε κι νά άπαντήσουμε ξαναρχίζοντας τόν ταξικό πόλεμο.

Και δύο λόγια για τό ΔΗΜ. ΛΑΙΚΟ ΚΟΜΜΑ του ΕΤΣΕΒΙΤ και τή ΝΤΙΣΚ

Σήμερα τό Κόμμα του Έτσεβίτ, τό ΔΛΚ, γύρισε στην άντιπολίτευση για νά ξαναβρεϊ τήν παρθενιά του. Τό καθήκον του είναι νά παραλύσει κάθε έργατική αντίφραση που ξεφεύγει από τά πλαίσια της άστικής νομιμότητας, μέ τόν ίσχυρισμό ότι παλεύει ενάντια στό φασισμό. (πού αυτό τό ίδιο υπόθαλψε αρχίζοντας μέ τά γεγονότα του Καραμανλαράς) και νά συγκεντρώσει σέ ένα υπερταξικό μέτωπο όλες τις "δημοκρατικές και προοδευτικές" δυνάμεις. Πρέπει ν' άναγνωριστεϊ ότι όλες οί πολιτικές όμάδες της άκρας άριστερας πέφτουν συνεχώς στην παγίδα, μέσα από τήν κριτική που κάνουν στό ΔΛΚ, σ' ότι άφορά τό μέγεθος τών υποχωρήσεων που πρέπει νά γίνουν για νά συγκρωτηθεϊ τό λαϊκό μέτωπο, αντί ν' άναζητήσουν πραγματικά νά στελεχώσουν τής έργατικές πρωτοπορείες που ξεπηδάνε, για τνά βοήθησούν νά οργανωθούν και νά μετασχηματίσουν όλο τό προλεταριάπο σέ μία πραγματική αυτόνομη και κινήτρια δύναμη της πάλης τών τάξεων στην Τουρκία.

Τό ΔΛΚ μπορεί επίσης νά υπολογίζει (όπως και ή Τουρκική Μπουρζουαζία και τό Κράτος) στην διεύθυνση της ΝΤΙΣΚ (δηθεν "επαναστατικό" συνδικάτο) που υποχρεώθηκε, μέ τήν εξέλιξη του άγώνα στό έργοστάσιο Ταρίς και στις έργατικές συνοικίες της Σμύρνης, νά κηρύξει μία σαρανταοχτάωρη γενική τοπική άπεργία συμπαράστασης, που σταμάτησε μετά από 24 ώρες έξ' αίτίας δηθεν έσωτερικών διαφορών και μέ τόν προφανή σκοπό νά σκεπάσει τις πραγματικές ταξικές αντιθέσεις. Άναζητώντας ένα μέσο πιο άποτελεσματικό όπως ή συγκρότηση ενός προοδευτικού και εϊρηνικού μετώπου ενάντια στις άπειλές της "φασιστικοποίησης". Μπορούμε νά εϊμαστε σίγουροι ότι σέ λίγο καιρό ή διεύθυνση της ΝΤΙΣΚ θά καταγγείλει μερικούς "άκιντάτους" σαν υπεύθυνους της έργατικής εξέγερσης (όπως τόκανε και τό ΚΚΕ για τις 25 Μάη '76) και θά τούς κατηγορήσει ότι παίζανε τό παιχνίδι τών δυνάμεων που θέλουν τήν άνάπτυξη του φασισμού. Εξάλλου τήν Κυριακή 17 Φλεβάρη ή ΝΤΙΣΚ έσπευσε νά εκλιπαρήσει ένα ραντεβού μέ τόν ... άρχηγό του έπιτελείου όλων τών όπλων ώστε νά βοηθήσει στην άποκατάσταση της τάξης ..

ΙΡΑΝ: ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΑΡΧΙΑ ΣΤΗ ΜΟΥΛΑΡΧΙΑ.

Έδω κι ένα χρόνο, άναμφισβήτητα ή Περσία κρατάει τά σκήπτρα του ένδιαφέροντος τής παγκόσμιας κοινής γνώμης. Κριτικές και έπαινοι, δίνουν και παίρνουν. Το σημείο πού τελικά όμως όλοι συμφωνούν είναι ένα : " Ζήτω ή Περσική επανάσταση ". Και μένουν μακρινοί άπόηχοι οί μαζικές έκτελέσεις τών Κούρδων και ή άντικομμουνιστική ύστερία του Χομεϊνί, ή άπαγόρευση τών άπεργιών και τό προσκύνημα στό άντιδραστικό Κοράνι.

Γιά τούς έπίδοξους " κομμουνιστές " ή Περσία είναι πραγματική σπαζοκεφαλιά. Γιατί αυτό πού δέν έμαθαν ποτέ είναι ότι κάθε κοινωνικό κίνημα όση επαναστατική δύναμη κι άν άπελευθερώνει στην έκρηξή του, παραμένει κενό γράμμα όταν καθοδηγείται άπ' τούς μικροαστούς ήγέτες, όπως τούς μουλάδες. Και στην Περσία τό προλεταριάτο, ή μόνη άληθινά επαναστατική δύναμη και οί φτωχές μάζες τών λουμπεν και τών άγροτών δέν καθοδήγησαν, ούτε πρόβαλλαν ταξικές διεκδικήσεις. Έκεϊ πρέπει νά ριχτεί τό βάρος τών πραγματικών κομμουνιστών πέρα από κενές θριάμβολογίες. Η Τεχεράνη δέν είναι τό κέντρο τής παγκόσμιας επανάστασης, όπως νόμίζουν πολλοί. Το προλεταριάτο τής Τεχεράνης όμως μπορεί έν πετάξει τόν ισλαμικό μανδύα, νά δώσει τό επαναστατικό μήνυμα, στό κοιμισμένο προλεταριάτο τών ήμπεριαλιστικών μητροπόλεων.

Η κοινωνική άναταραχή τών μαζών στό Ιράν έχει σαν συνέπεια τήν άποσταθεροποίηση στην περιοχή όπου ή τήρηση τής τάξης είναι προϋπόθεση για τήν έπιβίωση όλου του ήμπεριαλισμού. Αυτό είναι πού έξηγεϊ τό μεγάλο φόβο τών δυτικών άστικών τάξεων νά " μείνουν " άπό πετρέλαιο, πού είναι ζωτική πηγή ένέργειας για τήν ζέφρενη συσσώρευση κεφαλαίου. Είναι αυτό πού έξηγεϊ τήν ύστερική έκστρατεία του δυτικού τύπου έναντία στον ήρανικό σκοταδισμό φοβούμενη τις κοινωνικές έπιπτώσεις στις ήμπεριαλιστικές μητροπόλεις.

Τό κοινωνικό κίνημα στό Ιράν δέν έχει σα βάση τό " θρησκευτικό φανατισμό " όπως δέν σταματάνε νά μάς τό πιπιλίζουν οί άστοί, αλλά αίτίες υλικές. Είναι, μέ μία λέξη, τό προϊόν τής μεταμόσχευσης του ήμπεριαλισμού πάνω στον παλιό σαπισμένο θρόνο μιās προ-αστικής κοινωνίας, κι αυτή ή μεταμόσχευση είχε σαν κίνητήριο παράγοντα, τήν άναγκαιότητα για τόν ήμπεριαλισμό νά " ειρηνοποιήσει μία περιοχή " πού εκκλινει στό υπέδαφος της τήν άπαραίτητη πρώτη ύλη σε κάθε παραγωγή : ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ.

Αυτή ή ήμπεριαλιστική μεταμόσχευση είχε σαν άναπόφευκτη συνέπεια τή διάλυση του παλιού κοινωνικού καθεστώτος, μέ τή γενικοποίηση τής οίκονομίας του " χρήματος " κι ειδικότερα τή διάλυση τών παραδοσιακών οίκονομικών και κοινωνικών δεσμών στην ύπαιθρο.

Η έγκατάλειψη τών καλλιεργησίμων έδαφών είχε σαν συνέπεια τήν ύπερβολική διόγκωση τών πόλεων και τήν παθολογική άνάπτυξη τής πολεοδομίας τών τενεκεδουπόλεων, στις όποιες στριμώχνονται, σα σαρδέλλες, χιλιάδες ξεσπιτωμένοι άπό τήν ύπαιθρο, μέσα σε μία πανάθλια φτώχεια, χωρίς όμως άκόμα νά έχουν ένσωματωθεϊ στην άλυσίδα τών έκμεταλλευμένων του Κεφάλαιου.

Η ήμπεριαλιστική μεταμόσχευση παρήγαγε μία κοινωνική άναταραχή πού δέν

μπορούσε να μη έκραγεϊ συγκεντρώνοντας τά πλούτη από τή μιιά μεριά, τή μιζέρια από τήν άλλη.

Αύτή ή κολοσιαία άναταραχή τής Ιρανικής κοινωνίας προσπαθήθηκε να καλμαρ-
στεϊ μέ μιιά έσπευσμένη διαδοχή άστικων μετασχηματισμων από τά πάνω ή από τά
έξω, χωρίς όμως να γεννηθεϊ μιιά έθνικη μπουρζουαζία, ικανή να μετασχηματίσει
τό φεουδαρχικό Ιράν σ' ένα μοντέρνο καπιταλιστικό Κράτος. Όλη ή πολιτική του
Σάχη δέν ήταν παρά μιιά προσπάθεια έπιβολής από τά πάνω μεταρρυθμίσεων για να
προσαρμόσει τίς κοινωνικές σχέσεις στις άναγκαιότητες τής άστικής ανάπτυξης,
άλλά χωρίς να βάλει σε κίνηση τόν πρωταρχικό παράγοντα κοινωνικού μετασχημα-
τισμού πού είναι οί πληβείες κι οί άγροτικές μάζες. Αντίθετα ο χασάπης τής
Τεχεράνης έβαλε τά πάντα σε κίνηση ώστε οί τρομοκρατημένες μάζες από τά χτυ-
πήματα του καθεστώτος ναμή έχουν καμμιιά διάθεση άγώνα. Αύτές ήταν οί συνθήκες
του άστικού μετασχηματισμού από τά πάνω πού επέβαλλε ο Ιμπεριαλισμός.

Άλλά αν στον από τά πάνω άστικό μετασχηματισμό του Σάχη δέν αντιστοιχοϋ-
σε μιιά πραγματική έθνικη μπουρζουαζία, αντιστοιχοϋσε αναπόφευχτα ένα συγκεν-
τρωμένο προλεταριάτο και ένα τεράστιο στρώμα λουμπεν-προλεταρίων.

Στόν καιρό του Σάχη, κάτω από τήν έπιφάνεια τής Ιμπεριαλιστικής τάξης μιιά
γιγαντιαία κοινωνική ζύμωση προετοιμαζόταν, πού ξέσπασε μέτίν εξέγερση πούτόν
έδιωξε.

Για τούς κομμουνιστές, ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο. Μπροστά στο δυνατό Ιρα-
νικό κοινωνικό κίνημα, ακόμα κι αν αυτό δέν έφερε στην έπιφάνεια ή δέν ξεκαθά-
ρισε τίς διάφορες κοινωνικές τάξεις πού τό αποτελοϋν, κατέδειξε ότι ή ροή τής
ιστορίας δέν πάει πίσω : Η άποσταθεροποίηση μιιάς περιοχής, τόσο ζωτικής για
τόν Ιμπεριαλισμό (Μέση Άνατολή) δέν μπορεί να μη έχει συνέπεια τόσο στην
Άνατολή όσο και στη Δύση.

Η είσβολή του ρώσικου Ιμπεριαλισμού στο Άφγανιστάν (συνοδευόμενη μέ
μιιά άνευ προηγουμένου έξάσκηση βίας στις καθυστερημένες μάζες του Άφγανικού
λαού) είκονογραφεί αυτήν τήν πρόβλεψη. Άνατολικά όπως και Δυτικά, ή προ-
ετοιμασία του Ιμπεριαλιστικού πολέμου πού διαφαίνεται στον όρίζοντα προετοι-
μάζεται από σήμερα. Αύτός πού σήμερα έλέγχει μιιά γεωγραφική περιοχή όπως τή
Μέση Άνατολή σε βάρος του αντίπαλου, προετοιμάζεται αύριο για τόν άνοιχτό πό-
λεμο, όντας σε πλεονεκτική θέση.

Τό κοινωνικό κίνημα στο Ιράν, άπειλώντας να διαδώσει τόν άνεμο τής εξέ-
γερσης σ' ολόκληρη τήν περιοχή, δέν μπορούσε παρά να προκαλέσει αντίδραση του
Ιμπεριαλισμού για τήν ανάκληση στην τάξη των μαζών τής περιοχής. Έδώ βρίσκε-
ται όλη ή ούσια τής Ιμπεριαλιστικής ρωσικής επέμβασης στο Άφγανιστάν.

"Αν οί κομμουνιστές άναγνωρίζουν μέσα στην Ιρανική " Ισλαμική έπανάσταση"
μιιά δύναμη αντικειμενικά άνατρεπτική βλέπουν έξίσου στο " θρησκευτικό κίνημα"
των μουλάδων και των άγιοταλάχηδων ΤΟΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗΣ, πού έμποδί-
ζει τό κοινωνικό κίνημα να προχωρήσει έπαναστατικά ξεφεύγοντας από τό θρησκευ-
τικό πλαίσιο.

Τό κίνημα εξέγερσης των πληβείων και των προλεταριακών μαζών πέρασε μέσα
από τό θρησκευτικό κίνημα, έξαιτίας τής άπουσίας του ταξικού Κόμματος από τή
μιιά μεριά κι από τήν άλλη από τό γεγονός ότι τό κίνημα των μουλάδων αντιτιθέ-
μενο στον άστικό μετασχηματισμό του Σάχη, πού τό υποβάθμιζε στην άπλή θρησκευ-
τική λειτουργία στους μιναρέδες άφαιρώντας του όλη τήν έξουσία πού του είχε
άναγνωριστεί στο παλιό Ιράν από τούς χίλιους-δυό δεσμούς πού είχαν πλεχτεί
ανάμεσα στους μιναρέδες και στις συντεχνίες του Μπαζάρ, (δικαίωμα είσπραξης
φόρων, σχολεία, κ.τ.λ.) ήταν τό μόνο κίνημα αντιπολίτευσης πούχε ένα έθνικό
βάρος κι ένα μίνιμουμ συγκεντρωτικότητας.

Τό κοινωνικό κίνημα δέν είναι λοιπόν τό κίνημα μιιάς τάξης. Βάζει όμως σε

κίνηση τό βιομηχανικό προλεταριάτο ὅπως καί τό λοῦμπεν-προλεταριάτο τῶν τενεκε-δουπόλεων, ἀκόμα ποτισμένο ἀπό τό θρησκευτικό σεβασμό ἐξαιτίας τῆς ἀγροτικῆς του προέλευσης καί τούς μπαζαρί, αὐθεντικούς ἀντιπρόσωπους τῆς κλάστας τῶν ἐμπόρων τοῦ παλιοῦ φεουδαρχικοῦ Ἰράν, ὀργανωμένων γύρω ἀπό τούς μιναρέδες καί δεμένους μέ χίλιους-δυσό δεσμούς μέ τούς μουλάδες καί τό κίνημά τους.

Ἀπόντος τοῦ ταξικοῦ Κόμματος, τό προλεταριάτο καί τό λοῦμπεν-προλεταριάτο τῶν πόλεων καί τῆς ὑπαίθρου δέν μποροῦσαν παρά νά γίνουν ἡ κινητήρια δύναμη τῆς μοναδικῆς ὑπάρχουσας κι ὀργανωμένης ἀντιπολίτευσης στή χώρα, τοῦ θρησκευτικοῦ κινήματος, πολιτικῆς ἔκφρασης τῆς ἐμπορικῆς μικρο-αστικῆς τάξης πού τείνει νά ἐξαφανίζεται κάτω ἀπό τήν πίεση τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἀνάπτυξης.

Τό θρησκευτικό κίνημα διακηρύσσει τήν ἀναγκαιότητα τῆς " θρησκευτικῆς ὁμοθυμίας καί τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου ", μέ τόν ἰσχυρισμό τῆς ἀπόρνησης τῶν ἀναπόφευκτων ταξικῶν συγκρούσεων, ἐκτρέποντας τίς ἀντιαστικές ὁρμές τῶν μαζῶν σ' ἕνα ὑπερταξικό ἀντιαμερικανισμό ἐνάντια στόν Κάρτερ ἢ τό Σάχη. Τό ἰσλαμικό σύνταγμα πού ψηφίστηκε, ΑἰΑΓΟΡΕΥΕΙ τό ΔΙΚΑΙΩΜΑ τῆς ΑΠΕΡΓΙΑΣ καί τίς ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ, ἐξωθῶντας ἐπί πλέον τούς Πέρσες ἐνάντια στίς καταπιεσμένες ἐθνικότητες. Μέ δύο λόγια, ὁ ρόλος του εἶναι νά μετασχηματίσει σέ μιά " ἠθικοπλαστική σταυροφορία ", μιά ἐξέγερση ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Συμπεραίνοντας μποροῦμε νά δείξουμε ὅτι τό θρησκευτικό κίνημα κι ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός ἐμποδίζουν τό κοινωνικό κίνημα νά βρεῖ τόν πραγματικό του δρόμο, τό δρόμο τῆς ἀπ'εὐθείας σύγκρουσης μεταξύ τῶν τάξεων στό Ἰράν. Αὐτό τό παράδοξο δέν εἶναι παρά μονάχα ἐπιφανειακό γιατί ἀρκεῖ νά τεθοῦν οἱ δύο ἐπιμέρους ἐρωτήσεις :

— Ποιός ἔξω ἀπό τούς ἀγιόταλάχηδες, θά μποροῦσε νά ἐλέγξει τήν ἐξέγερση ;

Ἀπάντηση : σήμερα κανένας.

— Ποιός διατηρεῖ τήν ἐπιρροή τοῦ Ἰμάμη πάνω στίς ἰρανικές μάζες ἐκτός ἀπό τούς ἀντίπαλους ἀμερικάνους ;

Γιά νά ξεφύγει τό ὑπέροχο ἰρανικό κοινωνικό κίνημα ἀπό τήν τρομερή θρησκευτική φυλακή, πού ἔχει κλειστεῖ, πρέπει τό προλεταριάτο νά ξανακεπιστρέψει στήν ἱστορική σκηνή σάν " ἀνεξάρτητη δύναμη ", κι αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει παρά ἂν εἶναι συγκεντρωμένο , πειθαρχημένο γύρω ἀπό τό ταξικό του κόμμα, παρασύροντας πίσω του τήν πλέμπα τῶν πόλεων καί τούς φτωχοῦς ἀγρότες ἐνάντια στίς ἰμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Κι αὐτό δέν μπορεῖ νά εἶναι παρά ἡ δράση ἑνός διεθνοῦς κινήματος κι ἡ μεγαλύτερη συμπαράσταση τοῦ προλεταριάτου τῶν ἰμπεριαλιστικῶν μητροπόλεων, μέ τὰ ἰρανικά ἀδέλφια του εἶναι ἡ πάλη ἐνάντια στό δικό του ἰμπεριαλισμό, στήν καρδιά τοῦ θηρίου.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ!

ΠΑΡΙΣΙ-ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ : 900 καθαριστές του παριζιάνικου μετρό, δύο χρόνια μετά την πολύμηνη απεργία του Ιούνη 1977, ξανάρχισαν τόν άγώνα τους έναντι στις νέγρικες συνθήκες έκμετάλλευσης. Τήν ίδια στιγμή τελείωνε ή απεργία τών εργαζόμενων στις συγκοινωνίες τής Νέας Υόρκης - πού στή μεγαλύτερη επίσης πλειοψηφία τους ήταν μετανάστες - γιά αύξήσεις μισθών. Καί στις δύο περιπτώσεις τό ίδιο σαμποτάρισμα από τίς συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες.

ΣΜΥΡΝΗ-ΛΟΝΓΚΒΥ : Οί εργάτες του εργοστασίου Ταρίς στή Σμύρνη τής Τουρκίας, απεργώντας έναντι στις μαζικές απολύσεις, συγκρούστηκαν γιά πολλές μέρες μέ 10.000 στρατιώτες ύποστηριζόμενους από τεθωρακισμένα, έλικόπτερα κι άεροπλάνα. Στήν καρδιά τών χωρών, του άρχισαπισμένου καπιταλισμού, στό Λονγκβύ, στό Ντενβίν και στό Χερβούργο, τής Γαλλίας οί προλετάριοι έκαναν τό ίδιο πράγμα γιά νά υπερασπίσουν τόν έαυτό τους, Συγκρούστηκαν μέ τά C.R.S (Γαλλικά ΜΑΤ).

ΡΟΤΤΕΡΝΤΑΜ-ΒΑΡΣΟΒΙΑ : Τόν τελευταίο Αύγουστο, οί λιμενεργάτες του Ρόττερνταμ στήν Ολλανδία έκαναν ένα μεγαλειώδη άγώνα συμπαράστασης γιά τούς συντρόφους τους πού καταδικάστηκαν γιατί άπήργησαν και προώθησαν διεκδικήσεις γιά καλύτερες συνθήκες δουλειάς, παρά τίς καταγγελίες τών γραφειοκρατών. Στήν Πολωνία, όπου οί ρυθμοί εργασίας έπιταχύνονται, κι αύξάνονται παράλληλα ή άνεργία κι οί τιμές, τό Κράτος, μέ τούς ψευτο-κομμουνιστές του, κι ή Έκκλησία φοβούνται μήπως ξαναξεσπάσουν οί εργατικές έξεγέρσεις όπως τό 1968 στό Γκντάνσκ και στό Στεττίνο ή όπως τό 1977 στό Ούρσους και στό Ραντόμ.

ΕΥΡΩΠΗ-ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ : Έδώ και μερικά χρόνια, ό άγώνας έναντι στους άντι-μεταναστευτικούς νόμους πού πληθαίνουν μέ τήν κρίση κι έναντι στα ρατσιστικά έγκλήματα πού τούς άκολουθούν, αναπτύσσεται στήν Αγγλία όπως και στή Γαλλία. Στό Κουβέϊτ, στό Βαχρέϊν, όπως και στή Σαουδική Αραβία, πολλαπλασιάζονται φι άπεργίες ενώνοντας τούς άραβες εργάτες μέ τά ταξικά τους άδέλφια τούς Ινδούς, πακιστανούς κ.ά. έναντι στις άπελάσεις.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ-ΑΓΓΛΙΑ : Οί εργάτες τής βρεταννικής σιδηρουργίας έχουν άρχισει τή μεγαλύτερη απεργία τους τών τελευταίων 50 χρόνων, έναντι στις απολύσεις, γιά αύξήσεις μισθών. Τήν ίδια στιγμή τά ταξικά τους άδέλφια τών αυτοκινητιστικών βιομηχανιών του Ρίο-ντέ-Τζανέϊρο, στή Βραζιλία, άπεργούν κι αυτοί γιά αύξήσεις.

ΜΑΔΡΙΤΗ-ΠΕΚΙΝΟ : Μιά πάλη άνέργων μόλις άρχισε στή Μαδρίτη έναντι στους νόμους πού τούς ύποχρεώνουν νά δουλεύουν γιά τό 25ο/ο του μισθοϋ και χωρίς καμιά κοινωνική κάλυψη. Στήν Κίνα, έπίσημα όμολογούνται 20 έκατομμύρια άνέργων, Μπορεϊ κανείς νά ναι σίγουρος ότι δέν θά κουνηθούν ;

ΙΤΑΛΙΑ-ΤΥΝΗΣΙΑ : Στήν Ιταλία μαχητικοί εργάτες απολύονται και φυλακίζονται γιά τρομοκρατικές πράξεις, ή γιά συμπάθειες γιά τήν τρομοκρατία. Στήν Τυνησία, τά ταξικά τους άδέλφια ύφίστανται μία άνελέγη καταστολή γιατί τόλμησαν νά έξεγερθούν έναντι στήν τοπική μπουρζουαζία και τούς ίμπεριαλιστές (12 άπ' αυτούς κρεμάστηκαν).

Σ' όλες τίς χῶρες, εΐτε σ' αυτές πού δέν κρύβονται ότι είναι καπιταλιστικές εΐτε σ' αυτές πού ψεύτικα αυτο-αποκαλούνται σοσιαλιστικές, στις πλούσιες ίμπεριαλιστικές χῶρες όπως και στις καθυστερημένες χῶρες κι ύποταγμένες στον ίμπεριαλισμό, ή εργατική τάξη πρέπει νά παλέψει έναντι στους καπιταλιστές και τό Κράτος τους.

Πράγματι, ή εργατική τάξη είναι διεθνής :

1

ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

- θεσείς της διεθνούς πάνω στο ρόλο του κομμουνιστικού κόμματος στην προλεταριακή επανάσταση (1920)
- κόμμα και εργατική τάξη (1921)
- κόμμα και ταξική δράση (1921)
- προλεταριακή διχτατορία και ταξικό κόμμα (1951)

2

- ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
- Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ
- ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

3

Μάρτης 80

- για τό ανεξάρτητο κόμμα της εργατικής τάξης
- ο μόνος δρόμος χειραφέτησης του προλεταριάτου είναι ο δρόμος της εξέγερσης, της καταστροφής του αστικού κράτους και της διχτατορίας (1921)
- η διχτατορία της μπουρζουαζίας η διχτατορία του προλεταριάτου
- τό άμεσο πρόγραμμα της διχτατορίας του προλεταριάτου
- η 4η Διεθνής και η άπάρνηση της διχτατορίας του προλεταριάτου
- Δεκέμβρης '44 : η τραγική κατάληξη της σταλινικής άντεπανάστασης

Συμπλήρωμα στο 'Ελληνικά στο
" IL PROGRAMMA COMUNISTA "
'Υπεύθυνος: GIUSTO COPPI - REGI-
STRATIONE TRIBUNALE MILANO ,
2839/ '53 - 189/ '68. Τυπώθηκε
στο Τυπογραφείο μας.

Supplément du 1er Mai au
"Kommunistike Programma"
("Programme communiste")

- Mai '68 ou le besoin du Parti
- Pour qu'un regroupement classiste puisse se mettre sur pied dans la construction
- Le mouvement des 400 : le départ du PCG ne signifie pas départ du terrain de la centre-révolution
- Lutte pour les droits démocratiques et lutte de classe : deux choses complètement inconciliables
- de Turquie une invitation pour reprendre la guerre des classes
- Iran : de la monarchie à la molarchie !

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΤΟ

" κομμουνιστικό πρόγραμμα "

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ

- ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Κάνιγγος (παρ. Στουρνάρα)
- ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗ: Γ' Σεπτεμβρίου 91 (άπεν. ΟΤΕ)
- ΠΛΕΘΡΟΝ: Τσούτσα 1Α (πίσω από Πολυ)
- ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ: Κωλέττη-Θερμιστοκλέους
- ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ: Σίνα (κόντρά στη Νομική)
- ΧΝΑΡΙ: Κιάφας 5 (πάροδος 'Ακαδημίας)

ΠΑΤΡΑ

- ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ: Πατρέως 47

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

- πλ. Κάνιγγος
- όδός 'Ακαδημίας
- μπροστά στο Πολυτεχνείο.

Δ Ι Ε Θ Ν Η Σ Τ Υ Π Ο Σ

Le Proletaire - Programme Communiste
Il programma comunista - Communist
Program - El Comunista - El Programa
Comunista - El Comunista - El Oumami -
Proletarier - Kommunistisches Programm